

Little Man

ชั่วโมงบินน้อย
แต่มี

รักเต็มร้อย ให้คุณ 3

小先生 3

Little Man ชั่วโมงบินน้อยแต่มีรักเต็มร้อยให้คุณ 3

咬春饼

เหย้าซุนปิ่ง

บุณยวีร์ มานะสุรการ แปล

"ผมมีเรื่องจะคุยกับคุณ"

"จูบก่อนแล้วค่อยคุย"

"จูบเสร็จผมก็คุยไม่ได้แล้ว"

"หือ?" ชูหนิงเงยหน้าขึ้นมา ングไปชั่วขณะ

อึ้งจ้องประคองใบหน้าของเธอ สายตาค่อยๆ มองต่ำลงและดูล้าลึกขึ้นเรื่อยๆ

เผยความคิดชั่วร้ายที่อยู่ในใจออกมา

"เพราะว่าจูบเสร็จก็จะมีเช็ชชกับคุณทันที"

ชูหนิงดำพลงขำ "บ้าจริง"

คำนำ

'Little Man' ชั่วโหม่งบินน้อยแต่มีรักเต็มร้อยให้คุณ' ดำเนินมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว เรื่องราวของ 'อิงจิ่ง' นักศึกษาหนุ่มที่ไม่ซ้ำของในเรื่องความรักและการทำธุรกิจกับนักธุรกิจสาวอย่าง 'ซูหนึ่ง' จะทำให้เราได้เห็นว่าการเป็นคนรักกันไม่จำเป็นต้องเหมือนกันหรือเท่าเทียมกันทุกอย่างจริงๆ ค่ะ ทั้งสองต่างมีการปรับตัวและทำความเข้าใจ จนนำไปสู่ความรักที่เติมเต็มซึ่งกันและกันได้อย่างลงตัวที่สุด

ส่วนในเรื่องของการทำธุรกิจ โครงการของพวกเขาที่เริ่มต้นมาอย่างทุลักทุเลก็ยังคงดำเนินการเข้าสู่ขั้นตอนต่อไป แนนอนว่ายังคงมีอุปสรรคเข้ามาให้พวกเขาช่วยกันหาทางฝ่าฟันไปให้ถึงจุดหมาย แต่ครั้งนี้อุปสรรคที่ว่าดันมี 'คนใกล้ตัว' เข้ามาเกี่ยวข้องซึ่งมีผลต่อความรู้สึกของซูหนึ่งมากทีเดียว

เธอจะจัดการกับปัญหานี้อย่างไร บทสรุปของโครงการนี้จะลงเอยแบบไหน แล้วหนุ่มสาวที่ตกอยู่ในห้วงรักจะ 'คลั่งรัก' กันเพียงใด ไปติดตามกันต่อในเล่มได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

จ้าวซี หญิงสาวที่เคยคบหากับจ้าวหมิงชนวนสมัยที่เธอเรียนมหาวิทยาลัย อายุน้อยกว่าเขาห้าปี เป็นคนเก่ง มีความสามารถ บุคลิกโดดเด่น หน้าตาดี ฐานะร่ำรวย มีความคิดเชิงเหตุผลชัดเจน มองคนและมองโลกได้อย่างเข้าอกเข้าใจ

ถังฉีเชิน ผู้บริหารสูงสุดควบคู่กับประธานคณะกรรมการผู้บริหารกลุ่มบริษัทตระกูลถังแห่งเซี่ยงไฮ้ เป็นนักปฏิบัติที่ลงมือทำจริง สุภาพอ่อนโยน เก็บตัว บุคลิกดีมาก ไม่เผยความตึงเครียดออกมาภายนอก รูปร่างสูง ดูหล่อเหลาสะอาดสะอ้าน

ฉินเหมี่ยว คนรักของเฟิงจื่อหยางที่แอบคบกันมาเจ็ดแปดปี เล็กและคีนटीกันมานานครึ่งไม้ถั่ววัน มักพึ่งพาเฟิงจื่อหยางอยู่เสมอ ไม่มั่นใจในตัวเอง ดูอ่อนแอบบ้าง แต่ถ้าโมโหขึ้นมากก็ปากร้ายไม่ยอมใคร

บทที่ 63

ไกลจากปักกิ่งหรือเปล่า
ทำไมจู่ๆ เขาถึงไปที่นั่นล่ะ
แล้วไปศึกษาอะไรอีกล่ะเนี่ย

ในหัวสมองของซูหิงเกิดคำถามผุดขึ้นมาต่อเนื่องเป็นชุด หลังจากนั้น
ก็ถามในสิ่งที่เธอเป็นห่วงที่สุดกับฉือวี

"อึ้งจิ้งจะกลับมาเมื่อไหร่"

"ยังไม่มีคำยืนยันเป็นที่แน่นอนเลยครับพี่หญิง กรมวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยีการบินอยู่ใต้สังกัดของสถาบันวิจัยส่วนกลาง ข้อมูลในส่วนที่
ลงรายละเอียด ทางหน่วยงานข้างบนก็ไม่ได้บอกให้พวกผมรู้หรอกครับ"

ซูหิงเข้าใจแล้ว

สถาบันวิจัยส่วนกลางนั้นเป็นหน่วยงานที่ขึ้นตรงกับคณะมนตรีรัฐกิจ
พูดให้เข้าใจง่ายคือวิทยาการทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ล้ำหน้าที่สุด
ของประเทศจะรวมอยู่ที่นั่นทั้งหมด มีโครงการที่เป็นความลับมากมาย
มีทั้งแบบที่ทำหลายปี ทำหลายสิบปี กระทั่งว่าทำจากรุ่นสู่รุ่น แถมยังมีเกียรติ
มาก มีชื่อเสียงก้องระบือไปไกล แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือผู้คนยอมน้อมกายยินดีเป็น
ผู้otisคตนทำงานให้

ภายในใจซูหนิงเกิดความรู้สึกที่ยากจะอธิบายได้ทันที

ฉื่อวีกระแอมเสียงพูดนิดหน่อย "พี่หนิง พี่อย่าใส่ใจเลยนะ ชาวเรื่องนี้แจ้งมาอย่างกะทันหันมากครับ บอกว่าจะให้ไปก็ต้องไปเลย อึ้งจิ้งยังทำของตกหล่นไว้ตั้งเยอะ ผมยังต้องช่วยเอาไปให้เขา พี่อย่าโทษเขาเลยนะครับ กฎระเบียบที่นั่นเข้มงวดมาก ใช้โทรศัพท์มือถือได้หรือเปล่าก็ยังไม่รู้เลยครับ"

"นายก็ต้องไปด้วยเหร"

"ใช่ครับ วันมะรืนนี้ พวกผมแบ่งกลุ่มกันไปครับ"

ซูหนิงตั้งสติคิดใคร่ครวญ ก่อนจะถามว่า "จองตั๋วเครื่องบินหรือยัง"

"จองแล้วครับ"

"จ้ะนายส่งข้อมูลมาให้ฉันทนหน่อย" ซูหนิงพูดอ้าอึ้ง ทว่าอยู่ภายในรถเสียงจิ้งฟังชัดเจนเป็นพิเศษ "ฉันทจะไปกับนายด้วย ฉันทจะอยู่ข้างนอก ถือเสียว่าเป็นการไปเที่ยวด้วย จะไม่รบกวนพวกนายแน่นอน ได้ไหม"

การตัดสินใจเช่นนี้ของซูหนิง ถึงแม้ว่าจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน แต่ก็ไม่ใช่การตัดสินใจที่ขาดการยั้งคิด

ที่ทั้งสองคนคบกัน ถึงตอนนี้ได้แล้วไม่ค่อยจะเบาใจได้เท่าไรนัก แต่เธอก็สามารถเผชิญหน้ากับตัวเขาได้อย่างจริงใจ ชอบก็คือชอบ โหมโหะ แต่ว่าไม่มีทางขุนเคื่องแน่นอน เธอไม่อาจแน่ใจได้ว่าอึ้งจิ้งเองก็มีมุมมองความรู้สึกแบบนั้นด้วยหรือเปล่า ดังนั้นเธอจึงทำได้แค่ต้องทำตัวเองให้ดีกว่า

ขุนเขาอยู่สูงชัน แม่น้ำอยู่ห่างไกล เป็นความไกลห่างด้านระยะทาง แต่ไม่ใช่กับเรื่องของจิตใจและความรู้สึกที่มีต่อกันอย่างแน่นอน

ทว่าการตัดสินใจที่กะทันหันแบบนี้ก็ยิ่งไปชนกับเรื่องราวอีกมากมาย ช่วงนี้ที่บริษัทกำลังยุ่ง โดยทั่วไปแล้วทำงานล่วงเวลากันทุกวัน ซูหนิงทนแบกรับความไม่พอใจของเวย์ฉีหลิน มอบงานในความดูแลให้รองประธานอย่างเท่าๆ กัน เพื่อตัวเองจะได้มีช่วงเวลาหยุดพัก

กับเรื่องงานยังพอจะโอเคอยู่ ที่น่าปวดหัวคือเงินเยวี่ผู้เป็นมารดา งานฉลองวันเกิดอายุครบหกสิบปีของคุณลุงคนหนึ่งในบ้านตระกูลจ้าว

ซึ่งเป็นบุคคลที่น่ายำเกรงอย่างยิ่ง งานเลี้ยงจัดในวันที่เธอออกเดินทางนั้นแหละ เฉินเยวี่ก้าขับเป็นพันเป็นหมื่นหน บอกให้ซูหนิงต้องมาอวยพรวันเกิดในงาน ตรงตามเวลา ผลคือเมื่อซูหนิงบอกว่าไปไม่ได้ เฉินเยวี่ก็แสดงท่าทีร้ายกาจ เป็นอย่างยิ่ง

"ต่อให้เรื่องใหญ่สำคัญแค่ไหนแกก็ต้องเอาไว้อีกก่อนเถอะ! แกต้องไปงานเลี้ยงวันเกิดของคุณลุง"

ซูหนิงพยายามพูดโน้มน้าวทุกวิถีทาง ฝืนบอกขัดแย้งไปว่าต้องออกเดินทางไปทำงานนอกสถานที่

เฉินเยวี่โมโหมาก เอานิ้วชี้กลางหน้าผากของเธอ "ฉันเลี้ยงลูกสาวแบบเก่าทำไมกันนะ ไม่ได้เป็นลูกสาวที่เห็นอกเห็นใจใส่ใจอะไรพ่อแม่เลย ทำตัวแข็งกร้าวกระด้างกระเดื่องจริงๆ!"

ซูหนิงยิ้มเข้าสู่ ปลอบให้อีกฝ่ายพูดจาต่าหนิไป

พูดไปพูดมาก็มีแค่ไม่กี่คำเดิมๆ แบบนั้น เธอแทบจะรับรู้บทพูดของแม่ชัดเจนหมดแล้ว

เมื่อเฉินเยวี่ด่าจนพอก็หยุดพักหายใจลึกพัก "จริงสิ" ก่อนจะนึกเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ "แกรู้ไหมว่าจ้าวหยางไปประเทศฝรั่งเศส"

ซูหนิงแสรังทำเป็นประหลาดใจ "เอ๋? เรื่องเกิดขึ้นตอนไหนนะ หนูไม่รู้เรื่องเลยนะ"

"ไปเป็นอาทิตย์แล้ว ว่ากันว่าทะเลาะกันรุนแรงกับแฟนใหม่ของเขaleyหลบไปอยู่เงียบๆ" กล่าวถึงตรงนี้เฉินเยวี่ก็ทำหน้าตาผ่อนคลายลงเล็กน้อย กล่าวด้วยอารมณ์ที่อยากจะลองพูดตลกหน่อย "ผู้หญิงคนนั้นก็ราวีไม่เลิก เหมือนว่าจะไปตามดักตัวเขาที่บริษัทด้วยนะ ดูจะเกินไปแล้ว นี่ แกนะใส่ใจไว้น้อยเถอะ อย่าทำเป็นเฉยไม่รู้เรื่องรู้ราวเลย"

ซูหนิงหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกจริงๆ "หนูไปช่วยอารมณ์แม่ตรงไหนอีกล่ะ"

เฉินเยวี่ผิดหวังที่พูดไปแล้วไม่เป็นดังใจ ซึ่ที่ลูกสาวพร้อมกับเอ่ยอย่าง

ร่อนรน "มีความเป็นไปได้สูงมากที่พวกแกสองคนจะกลับมาคบกัน อารมณ์สนุก แต่ชั่วคราวของผู้ชายนี่เป็นแค่การอยากลี้มลองในสิ่งแปลกใหม่เท่านั้นแหละ ถ้าจะแต่งงานกันจริงๆ ก็ยังจะต้องหาคนที่สามารถสนับสนุนครอบครัววงศ์ตระกูลได้"

"หยุดเลยๆ" ชูหนึ่งแทบอยากจะกลอกตามองบนไล่ "อาชาติไม่หวนกลับไปกินหญ้าเดิม* แม่เข้าใจหรือเปล่าเนี่ย! เขาไม่ได้ต้องการหนูแล้ว ยังจะตามตอแยไม่เลิกราไปทำไมละ ไปให้คนเขาย่ำยี แม่ หนูพูดแค่นี้เลยนะ หนูไม่ใช่คนที่จะทำเรื่องแบบนี้ได้หรอก!"

"ยายเด็กคนนี้ ทำไมให้ตายยังงี้ก็พูดไม่รู้ฟังนะ!" เงินเยี่ยนั่งลงบนโซฟา ซ่อนขาข้างซ้ายห้าว เซ็ดกางขึ้นสูงเหมือนรูปปั้นสตรีผู้สูงศักดิ์ ดูท่าทางโกรธจริงๆ ในครั้งนี้ชูหนึ่งไม่คิดจะยอมทำตามสตรีสูงศักดิ์คนนี้อีกแล้ว เธอเลิกตัวไม่มีที่ท่ายอมถอยแม้แต่หน่อย

"หนูเองก็ไม่มีทางที่จะไม่มีแฟนคนใหม่ไปตลอดหรอก"

เงินเยี่ยชะงัก หันมามองเธอ

"จะอ้วนจะผอม จะแก่หรือจะเด็ก จะอายุมากกว่าหรือน้อยกว่าหนู ทั้งหมดขึ้นอยู่กับความพอใจของหนู ถ้าแม่ดูแล้วขัดตา ก็ห้ามมาปิดตาเอาไว้อย่างไม่ต้องดู ถึงตอนนั้นหนูไม่อยากจะยินคำพูดจาเพื่อใจให้เหตุผลจากแม่อีก"

พูดจบชูหนึ่งก็หยิบกระเป๋าออกไป

แบบนี้ก็ถือว่าเป็นการฉีดยัดขื่นกันไปก่อนหนึ่งเข็ม *เฮ้อ! โลงใจละ*

เมื่อจัดการเรื่องทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้วก็ร้อออกเดินทาง

ทว่าสิ่งที่คาดไม่ถึงคือเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันจากทางฝั่งฉิว ขณะที่ได้รับโทรศัพท์ของเขา ชูหนึ่งกำลังจัดเตรียมสัมภาระอยู่ที่ออฟาร์ทเมนต์

ฉิวพูดอย่างรู้สึกอึดอัดมาก "พี่หนึ่งครับ ต้องขอโทษจริงๆ ครับ ทางนั้น

* อาชาติไม่หวนกลับไปกินหญ้าเดิม เบียร์เบรยถึงคนที่ได้ตัดสินใจสิ่งใดแล้ว ย่อมไม่มีทางหวนกลับไปจมอยู่ในสิ่งเดิมหรือหนทางเดิมๆ ที่เคยประสบ

แจ้งมากะทันหันว่าผมต้องออกเดินทางขึ้นเครื่องบินในอีกสองชั่วโมง"

ชวหนึ่งทำเอาชวหนึ่งเป็นง "นายจะไปวันนี้เลยหรอ"

ฉือวี้อธิบายอย่างรวดเร็ว ฟังออกว่ารู้สึกผิดจริงๆ สุดท้ายเขาก็พูดว่า "พี่หนึ่ง หรือว่าคุณจะยกเลิกการเดินทางไหมครับ ถ้ามีเพื่อนร่วมเดินทาง ยังพอว่า ตอนนี้เหลือคุณแค่คนเดียวแล้ว ไม่ค่อยเหมาะเท่าไรเลยครับ"

ชวหนึ่งหายใจเข้าออกลึกๆ กดกระเป๋าเดินทางด้วยมือข้างเดียวแล้วพูดว่า "ไม่เป็นไร ฉันไปเองได้"

ฉือวี้ยังพูดโหม่น้าวอีกหน่อย "ที่นั่นไกลมากนะครับ ลงจากเครื่องบินแล้วยังต้องต่อรถอีก อยู่บนที่ราบสูงซึ่งให้-ทิเบต อีกทั้งระดับความสูงเหนือน้ำทะเลยังสูงมากด้วย ร่างกายคุณทนรับไม่ไหวหรอกนะครับ"

เธอยังคงพูดคำเดิม "ไม่เป็นไร" ชวหนึ่งพูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "ขอบคุณที่เตือนนะ ฉันจะระวังไว้"

ถึงขนาดนี้แล้ว พุดเกลี้ยกล่อมอีกก็ไม่มีประโยชน์

ฉือวี้ครุ่นคิดอย่างละเอียด เปี่ยมไปด้วยความกังวลและไม่ไว้วางใจ "งั้นก็เอาเถอะครับ พี่หนึ่ง ถ้าคุณมีปัญหาอะไรระหว่างการเดินทาง โทรศัพท์หาผมนะครับ ผมจะได้เจอกับอิงจิ่งในคืนนี้ ผมจะบอกให้เขารู้แน่นอนครับ จะให้เขามารับคุณที่คังต้ง"

ชวหนึ่งเป็นตัวของตัวเองเสียจนเคยชิน เธอพูดโดยไม่ได้สนใจและให้ความสำคัญอะไรขนาดนั้น "เขายุงนี่นา ฉันไปคนเดียวได้ อย่าสร้างปัญหายุงยากให้เขาเลย"

ครั้นนางสายโทรศัพท์ ฉือวี้ก็ส่งข้อความมาอย่างรวดเร็ว เป็นรายละเอียดที่อยู่ เส้นทางรถต่อรถ กระทั่งสายด่วนขอความช่วยเหลือของรัฐบาลท้องถิ่น เขาใส่ใจรายละเอียดในทุกเรื่องไม่ว่าเรื่องเล็กเรื่องใหญ่

ชวหนึ่งเซฟพวกมันไว้ทีละอันก่อนจะตอบว่า 'ขอบคุณค่ะ'

วันต่อมาชวหนึ่งบินจากปักกิ่งไปยังคังต้ง และจากคังต้งไปยังตันปา

ต้องอาศัยรถยนต์ส่วนตัวของคนอื่นไปเอง

ตอนที่ซูหนิงลงจากเครื่องบินเป็นช่วงกลางวันตอนเที่ยงครึ่ง

ทางตะวันตกของเสฉวนอุณหภูมิต่ำกว่าสถานที่ทั่วไป อยู่ที่ปักกิ่งยังสามารถใส่เสื้อแขนสั้นได้ ทว่าพอมมาถึงที่นี่ ขนาดสวมเสื้อโค้ตหนึ่งตัวแล้วยังเอาไม่ค่อยอยู่ ซูหนิงโทรศัพท์หาอิงจิ้งก่อน แต่ก็พบว่าปิดเครื่องเหมือนเดิม เธอโทรศัพท์หาฉีวอีกที...แปลกแฮะ ก็ปิดเครื่องเหมือนกัน

ช่างเถอะ ไปปักหลักที่ไค่จ๋าง กับจุดหมายปลายทางก่อนแล้วกัน

จากคังต้งไปตันปายังต้องใช้ระยะเวลาราวสี่ถึงห้าชั่วโมง ทว่ามีรถยนต์ส่วนตัวที่คอยรับคนเยอะมาก ทั้งหมดล้วนเป็นรถครอบครัวที่ออฟชั่นตำราคาราวห้าหกหมื่น ผู้ชายในท้องถิ่นสีผิวดำคล้ำเรียกแขกด้วยคำพูดที่ติดสำเนียงพื้นถิ่นเดินชนกันไปมา ใจร้อนแรงรีบ พูดจาฟังไม่ได้ศัพท์เล็กน้อย

ซูหนิงที่มาแค่คนเดียวยอมกลายเป็นเป้าหมายที่ถูก 'แย่งชิง'

เธอเป็นคนสวยที่บุคลิกเฉยชา ทั้งยังท่าทางขึงขังไม่พูดไม่จา ไร้ซึ่งรอยยิ้ม ชูจวนเจ้าของรถพากันถอยหนีไปไม่น้อย สุดท้ายเธอสังเกตดูอย่างละเอียดรอบหนึ่ง แล้วก็เลือกคนขับรถที่ดูท่าทางค่อนข้างซื่อสัตย์

ที่สำคัญคือรถของเขาเป็นรถออฟโรดขนาดเล็ก แข็งแรงกว่าคันอื่นมาก

ซูหนิงบอกที่อยู่ให้เขารู้ และเสนอราคาที่หนึ่งพันสอง เป็นอันตกลงกันได้

คนขับรถหนวดเคราเพิ่มทั้งใบหน้า ท่าทางที่มึนๆ ซื่อๆ ไม่คิดเลยว่า จะพูดมากตลอดทาง แต่ภาษาจีนกลางของเขาไม่ตรงตามเกณฑ์ พูดผสมปนกันกับสำเนียงท้องถิ่น เสียงพูดบลาๆ ดังอื้ออึงไปหมด

ตอนแรกซูหนิงยังตั้งใจฟังได้ ทว่าฟังไปได้ครึ่งชั่วโมงเธอก็รู้สึกเพลีย เอามือก่ายหน้าผากและหันไปมองดูทิวทัศน์ด้านนอก

เส้นทางไปตันปาช่างยากลำบาก มีทั้งหลุมบ่อ พื้นที่ถูกเขา และโค้งหักศอก

หลังผ่านช่วงถนนหญ้าเหม่งมา โดยทั่วไปแล้วจะไม่มีสัญญาณโทรศัพท์มือถือ

ในที่ราบสูงและเทือกเขา ท้องฟ้ามีดลลงก่อนเวลา เฝิงจะผ่านห้าโมงเย็น สีท้องฟ้าก็เข้มขึ้นทันตาเห็น

จู่ๆ คนขับรถหนวดเพิ่มก็หยุดพูด

ปากฟ้าที่โล่งกว้าง พุ่งที่ราบอันกว้างใหญ่ไพศาล เหมือนผ้าผืนม่านผืนมหึมา ที่ปกคลุมกดตันจิตใจทำให้คนเกิดความรู้สึกหวาดหวั่นพร้อใจ ชูหนึ่งเครียดกังวลเล็กน้อย โดยเฉพาะยามที่รถกำลังกระด้างโคลงเคลงแล้วจู่ๆ ก็ชะลอความเร็วลงทันที เธอนึกว่าคนขับรถจะจอดรถ

"..."

พอผ่านไปสองนาที่รถก็หยุดจริงๆ

ชูหนึ่งระวังตัวขึ้นมาทันที ขยับไปข้างประตูด้วยสัญชาตญาณ

รถคันนี้รับลูกค้ามายาวนานเป็นปีๆ มีกลิ่นตุๆ ข้าวของพระพุทธรูปวางอยู่ด้านหลังเก้าอี้ แถมนั่งมีกระตุกเกาะสองชั้นด้วย แล้วคนขับรถหนวดเพิ่มก็หันหน้ากลับมาจ้องมองชูหนึ่ง

ชูหนึ่งรู้สึกอึดอัด จับกระเป๋ไว้แน่น

คนขับรถพลันยิ้มทันที ปรากฏวีรรอยบนใบหน้าที่ยับย่นสองเส้นออกมาให้เห็น

ชูหนึ่งคิดในใจ จบเห่แล้วงานนี้

รอบบริเวณเป็นภูเขาทั้งนั้น จะหนีก็ไม่มีที่ให้หนีไปไหนได้เลย

"ลงจากรถซะ" คนขับรถพูด

สายตาชูหนึ่งคมกริบเหมือนคมมีด จ้องมองเขาด้วยสีหน้าที่เหี้ยมโหด

คนขับรถหนวดเพิ่มไม่พอใจเป็นอย่างมาก พูดซ้ำอีกครั้งว่า "ลงจากรถซะ!"

ชูหนึ่งรู้สึกกลัวจริงๆ จะชิงทรัพย์หรือจะฆ่าแกง หรือว่ามีเจตนาชั่วร้ายอย่างอื่นนะ? เธอมองดูโทรศัพท์มือถือ... ไร้ซึ่งสัญญาณ สุดท้ายพลันตัดสินใจว่าจะเอาสายโซ่ที่อยู่บนกระเป๋ามาใช้เป็นอาวุธไปก่อน ถ้าเขากล้ามาแตะเธอก็จะอาศัยจังหวะรั้งคอเอาไว้ทำให้เขาคอหักตายก่อนเลยคอยดู!

คนขับรถหนวดเพิ่มหมดความอดทน แล้วก็ระเบิดอารมณ์แผดเสียงคำราม "ยางรถระเบิดแล้ว!! ลงมาเช็กรถสิ!!"

ชูหนึ่งเป็นงง "เอ?"

คนขับรถหนวดเพิ่มกลอกตาใส่อย่างเอือมระอาสุดๆ คล้ายกับกำลังพูดว่า 'เธอเป็นอีหยังหว่า'

มีหินปลายแหลมเสียบอยู่ที่ล้อหลังด้านซ้าย คนขับรถขับผ่านเส้นทางนี้ มาตลอดทั้งปี เปี่ยมไปด้วยประสบการณ์ในการขับขี่ ตอนที่ขับอยู่รับรู้ได้ถึง ความผิดปกติ และแน่นอนว่ายางรถรั่วอย่างที่ไม่คาดไว้อีกจริงๆ

คนขับรถหนวดเพิ่มตรวจสอบดูรอบหนึ่ง ก่อนจะบอกกับซูหนิงด้วย สำเนียงภาษาจีนกลางที่แปร่งๆ ว่า "ติดอยู่ในหลุม เปลี่ยนยางสำรองไม่ได้ ต้องเข็นมันไปที่พื้นราบก่อน"

เขาชี้นิ้วไปตรงที่ที่ทางออกไปอีกห้าสิบลเมตร
แล้วจะทำยังไงได้...เข็นไงล่ะ!

วันนี้เธอคิดว่าจะได้เจออิงจิ้ง ก็เลยค่อนข้างแต่งตัวมาอย่างพิถีพิถัน อากาศไม่ได้อร้อนถึงใส่กระโปรงยาว รองเท้าก็เป็นแบบส้นสูงนิดหน่อย

ที่นี้สภาพพื้นที่เป็นแบบตะปุ่มตะป่ำ เต็มไปด้วยหลุมบ่อ ฮ่า...สุดๆ ไปเลย!

ว่าแล้วก็ลองเข็นท้ายรถกับตาคนขับรถหนวดเพิ่มดูก่อน อา...ตายๆ ไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิด

ไม่รู้ทำไมได้ล้ารถคันนี้มาก็ร้อยปีแล้ว เสื้อผ้าเธอถูกไถจนเประเปื้อน เต็มไปด้วยฝุ่น

ซูหนิงไม่มีทางเลือก จำต้องถอดรองเท้าส้นสูง พับแขนเสื้อขึ้น ทั้งไม่ชอบ ที่กระโปรงยาวเกะเกะก็เลยผูกมัดเป็นปมไว้ระดับน่องทันที

เธอเหยียบย่างลงไปบนดินโคลน เท้าจมลงไปลึกมาก ในใจซูหนิงคือ สติหลุดไปแล้ว คนขับรถหนวดเพิ่มพูดปลุกขวัญเสียงดังสนั่น

"หนึ่ง สอง สาม สุดแรงเลย!!"

ซูหนิงออกแรงเต็มที่แล้ว แต่รถก็ยังคงไม่ขยับเขยื้อน

ทำซ้ำอยู่สี่ห้าครั้ง ขณะที่เธอหมดแรงแล้วจริงๆ และตัดสินใจที่จะแอบอุ้ง
นั้น...

รถก็ขยับแล้ว!

ตาคนขับรถหมวดเพิ่มเป็นคนถึก ส่งเสียงฮึบๆ พยายามเข็นต่อไปให้เสร็จ
ในรวดเดียว

ซูหนิงไม่ทันจะรู้ตัวก็ล้มไปข้างหน้าพร้อมกับรถที่เคลื่อนไป หล่นลงไป
กองกับพื้นทั้งตัว

ดินโคลนที่เปรอะเปื้อนเหมือนกับก้อนอิฐทำให้สภาพเธอกลายเป็น
ช็อกโกแลต

ตายแล้ว!!

ในละแวกใกล้เคียงหมู่บ้านทิเบต

ณ ที่ราบสูงแห่งหนึ่งมีการคຸ້ມกันที่แน่นหนา ทางซ้ายเป็นพื้นที่ทดลอง
ทางขวาเป็นห้องปฏิบัติการ กำแพงขาวเป็นรูปทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสสร้างด้วย
ก้อนอิฐ บนหลังคามีสารถตั้งตรงหนึ่งเสา

ธงชาติจีนโบกพลิ้วไสว

สองทຸ່ມสิบนาทື เสียงเชียร์และเสียงปรบมือดังแว่วมาจากห้องทาง
ทิศตะวันตกเฉียงใต้ของชั้นสาม เป็นงานฉลองความพึงพอใจที่มีต่อผลลัพธ์
ของความขยันบากบั่นศึกษาค้นคว้าอย่างหนักในหลายวันนີ่ จนสามารถพิชิต
จุดเชื่อมต่อบางจุดของการศึกษาวิจัยอิสระด้วยตนเองได้สำเร็จ ทุกคนดีใจ
กันหมด

อิงจิ่งวิ่งตะป๋องออกมาจากห้องปฏิบัติการ เป็นคนแรกที่ขึ้นไปฝ่ายธุรการ
เพื่อเอาโทรศัพท์มือถือของตัวเองกลับมา

ผู้รับผิดชอบของฝ่ายธุรการแซ่เหริน อายุสามสิบกว่าปี เป็นคนที่ทำงาน
คล่องแคล่วขยันขันแข็งในฐานะวิจัย เห็นใครก็ยิ้มตาหยิให้ทุกคน

"โอ้ เสี่ยวจิ่ง คนแรกเลยนะ นີ่ มือถืออยู่ตรงนີ่"

อิงจิ่งเหมือนกับได้ถือทองคำ "ขอบคุณครึบๆ!"

พี่เหรินพูดหยอก "ติดต่อแฟนเธอ"

อิงจิ่งพยักหน้าราวกับเป็นไก่จิกข้าวสาร และเปิดโทรศัพท์มือถืออย่างว่องไว

ระหว่างที่รอก็ได้ยินพี่เหรินหัวเราะพูดจาปลงๆ "เฮ้อ มาที่ฐานวิจัยก็แบบนี้แหละนะ ในองค์กรมีกฎเกณฑ์ ระเบียบวินัยเคร่งครัดชัดเจน แล้วสิ่งที่พวกเธอทำก็ยังเป็นเรื่องที่พิเศษมากด้วย พัฒนาก้าวหน้าขึ้นไปเรื่อยๆ แต่ระดับล้วนแตกต่างกัน ดังนั้นกฎระเบียบเหล่านี้เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้เลย เป็นคนผู้น้อยก็รับภาระมากหน่อย"

"ไม่เป็นไรครับ ที่ผมได้มาศึกษาก็เป็นเกียรติมากแล้วครับ" อิงจิงเอ่ยคำพูดอย่างสุภาพ และทำให้คนรู้สึกผ่อนคลายสบายใจ โทรศัพท์มือถือเปิดเครื่องช้า เขาล้มที่หน้าจอตลอดเวลา

"ทางกรมสนใจการแข่งขันของพวกนายมาเลย นายเจ๋งมากนะ เจ้าหนูเสียใจ อากาศสดใสรุ่งโรจน์แน่นอน"

"คุณชมกันเกินไปแล้วล่ะครับ พวกคุณต่างหากที่เป็นบุคคลเสาหลัก"

โทรศัพท์มือถือเปิดเครื่องแล้ว เครื่องสั่นจนมือชาอยู่ชั่วขณะ ข้อความแจ้งเตือนเข้ามาสารพัด ทั้งข้อความที่ไม่ได้อ่าน โทรศัพท์ที่ไม่ได้รับสายของซูหนิงสี่สาย ฉิววิสามสาย อิงจิงรีบโทรกลับไปเบอร์ของซูหนิง

"ขอโทษค่ะ หมายเลขที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้"

เขาโทรหาฉิววิอีกครั้งอย่างไม่มีลังเล

ฉิววิแทบจะรับสายในไม่กี่วินาที "เสียใจ! นายเจอกับพี่หนิงหรือยัง!"

อิงจิงงุนงง "นายพูดอะไรนะ"

"เวร!" น้อยนักที่จะเห็นฉิววิแสดงอารมณ์รุนแรงขนาดนี้ ร้อนรนยิ่งกว่ามดบนกระทะร้อน* "เดิมทีฉันนัดกับพี่หนิงไว้ก่อนหน้าที่จะมาแล้วนะ ตอนหลังเลื่อนกำหนดการเดินทางของฉันมาล่วงหน้าก่อน เพื่อให้ฉันมาฟังการอบรมที่เจิ้งตู บ้าเอ๊ย ฉันไม่ได้รับสายพี่หนิง พอโทรไปอีกทีก็โทรไม่ติด!"

อิงจิงพลันนึกใจทันที ความกลัวแผ่ซ่าน "นายรู้ไหมว่าเที่ยวบินของเธอรอบกี่โมง"

"ฉันค้นหารอบเที่ยวบินแล้ว ไม่มีตอนค้านะ น่าจะถึงตั้งแต่ตอนกลางวันแล้ว"

* มดบนกระทะร้อน เปรียบเปรยถึงภาวะอารมณ์ที่ร้อนรนใจมาก กระสับกระส่ายจนอยู่ไม่ติดที่

ตอนนี้เป็นเวลาสองทุ่มครึ่ง
 อึ้งจิ้งเจียบไปเล็กน้อย ไม่เอ่ยคำพูดจา
 หลังจากผ่านไปสามวินาที เขาพลันหันหลังกลับ วิ่งออกไปข้างนอกทันที
 เด็กหนุ่มออกแรงวิ่งเต็มเหนี่ยวแบบไม่คิดชีวิต ทำเอาพี่เหรินที่อยู่ข้างหลัง
 ตกใจ เห็นสภาพเขาผิดปกติก็คิดในใจ *แย่ะ คงจะเกิดเรื่องบางอย่างขึ้นแน่*
 "เสี่ยวจิง! เสี่ยวจิง!" พี่เหรินตามเขาไป "ถ้ามีปัญหาบอกกับฉันสิ"
 เสียงที่สุซุ่มนี้เรียกสติอึ้งจิ้งกลับมาได้นิดหน่อย
 ในเขตพื้นที่ราบสูง ตอนกลางคืนยังจะต้องใส่เสื้อคลุมตัวนอกที่หนาๆ แต่
 ในตอนนี้เขาเหงื่อออกท่วมเต็มหลัง จับมือของพี่เหรินเอาไว้และพูดจาติดขัด
 เสียงสั่นเครือ

"เพื่อนผมคนหนึ่งมาจากปักกิ่งเพื่อมาหาผม ถึงที่คังตั้งเมื่อตอนกลางวัน
 ตอนนี้ผมยังติดต่อเธอไม่ได้เลยครับ"
 พี่เหรินเองก็ขมวดคิ้วเช่นกัน ครั้นคิดใคร่ครวญอย่างละเอียดก็แอบรู้สึกว่
 คงแยแล้วละ

ระยะทางห่างไกล ทั้งสถานที่ที่สูงชัน จะไม่เป็นการทรมานทรมานเธอหรือ
 เขาคิดใหญ่ของอึ้งจิ้งและพูดปลอบใจ "นายอย่าลู่ลู่กล่น อย่าตื่นตระหนก
 ฉันจะส่งรถขับย้อนสวนทางกลับไปหาเดี๋ยวนี้เลย ไม่แน่ว่าอาจจะเสียอยู่
 ระหว่างทาง หรือแม้กระทั่งเพื่อนของนายอาจจะยังไม่ได้มา อาจพักผอนอยู่
 ที่ตัวอำเภอก็ได้"

ขณะเตรียมจะดำเนินการ โทรศัพท์ของพี่เหรินก็ดังขึ้น เขาฟังเพียงไม่กี่คำ
 ตาก็พลันเป็นประกาย มองมาทางอึ้งจิ้ง

"มีคนมาหานายที่ประตูทางเข้า"

ยังไม่ทันจะพูดจบ อึ้งจิ้งก็วิ่งทะยานออกไปแล้ว

พี่เหรินตะลึงตาค้างพูดไม่ออก "โอ้โฮ! เจ้าหนูคนนี้เคยฝึกวิชาฝีมือ
 จรดคลิ่น* สិនะ"

* ฝีมือจรดคลิ่น ทักษะกังฟูที่เคลื่อนไหวซับซ้อนราวกับไต่สายฟ้าจรดลงเบาๆ บนคลื่นผิวน้ำ

บทที่ 64

ช่างนอกฐานวิจัย

"กรุณารอสักครู่นะคะ" ทหารประจำการที่เฝ้าป้อมยามทำหน้าที่อย่างเคร่งครัดเต็มที่ หลังรายงานทางโทรศัพท์แล้วก็ชี้ที่ริมกำแพงพลงพุดกับชูหนึ่งว่า "คุณยืนตรงนั้นสิครับ สามารถบังลมได้นิดหน่อยนะคะ"

ชูหนึ่งถูกทรมานกรรมจนปราศจากความรู้สึกใดๆ ทั้งเนื้อทั้งตัวอยู่ในสภาพที่เลื่อนลอยโหวงกลวง

คนขับรถหมวดเพิ่มเติมเองก็เป็นคนที่ซื่อสัตย์จริงใจ เดิมทีตกลงกันได้แค่ไปส่งที่ตัวอำเภอเพื่อหาโรงแรมสำหรับพักอาศัยก่อนเท่านั้น หลังผ่านการร่วมมือร่วมแรงเข็นรถแล้ว ช่องว่างระหว่างสองคนก็ลดน้อยลง การเดินทางในช่วงครึ่งท้ายก็เลยพูดคุยเรื่อยเปื่อยแถมเปื้อกันได้ ทันทีที่ได้ยินว่าชูหนึ่งมาหาแฟนเท่านั้นแหละ โอโห! ต้นตัวขึ้นมาเขียว จะต้องไปส่งให้ถึงที่หมายให้ได้ และยังเอาแต่พูดบ่นตลอดเวลา

'ห่างไกลพันลี้บุพเพโยงโยด้วยด้ายแดง แม่นแม่น้ำหมื่นสายขุนเขานับพันกันห่างแต่มีชะตาวาสนาต้องกัน'

สถานที่แห่งนี้ผู้คนเรียบง่าย ซื่อๆ จริงใจ และมีความน่าสนใจเป็นพิเศษ ก็เป็นแบบนี้แหละ รถที่สภาพเหมือนเศษเหล็กบุโรทั่งพาชูหนึ่งมาส่ง

ถึงที่นี้จนได้

ณ ฐานปฏิบัติการห้องทดลองด้านการบินของสถาบันวิจัยส่วนกลาง
ในต้นป่า

สภาพถนนเป็นหลุมบ่อทำให้รถโคลงเคลงตลอดเส้นทาง ซูหนึ่ง
มีกลิ่นเหม็นหึ่งทั้งตัว ผมเผ้ารุงรัง กระโปรงฉีกขาด เสื้อสเวตเตอร์สีขาว
เปรอะสีดำเทาเป็นกลุ่มก้อนเหมือนกับอุจจาระ รองเท้าเส้นสูงที่ใส่ก็เป็น
สันแบนราบ และเหมือนจะมีรอยแตกหักที่สันด้านหลังของข้างซ้ายด้วย

เธออยากจะแต่งหน้าเพิ่มสักหน่อย ทันทีที่หีบกระจกออกมาส่องดู
ก็ช็อกกับสภาพผิวของตัวเอง

ซูหนึ่งรู้สึกว่ถ้าตอนนี้จุดบุหรืสักมวนหนึ่ง สภาพคงเหมือนคนจรจัด
ที่ร่อนเร่พเนจรไปทั่วหล้าแน่ๆ

ว่แล้วก็เห็นเงาคนวิ่งเป้งมาจากในฐานวิจัย จากเงาเล็กๆ กลายเป็นใหญ่
จากที่ไกลๆ จนมาใกล้

ซูหนึ่งรู้สึกเสียใจ เสียใจที่ไล่ตามสามีมาถึงแถบเสฉวนทิเบต

ท่าที่แสดงออกของอิงจิ้งร้อนรนเป็นอย่างมาก เขาวังลงบันได วิ่งผ่าน
ธงชาติ สายตากวาดมองไปรอบๆ โดยมีรั้วไม้กั้น สุดท้ายก็หยุดหอบหายใจแฮกๆ
สายตาส่องมองที่มุมกำแพง

ซูหนึ่งเห็นดเหนียวเกินไป กำลังนั่งยองๆ อยู่ตรงนั้น เธอขดตัวเล็กน้อย
แหงนศีรษะขึ้นมามองเขาอย่างยากที่จะอธิบายเป็นคำพูดได้

หลังจากสงครามเย็นที่นิ่งเงียบไม่พูดคุยกััน นี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งสองคน
ได้เจอหน้า

อิงจิ้งพุ่งเข้าไปพุงแขนของเธอมองดูตั้งแต่บนจรดล่าง ถ้ามด้วย
ความร้อนรน "ไม่เป็นไรใช่ไหม ไม่ได้บาดเจ็บใช่ไหม ไม่สบายตรงไหนหรือเปล่า
คุณมาที่นี่ทำไม?"

เขาพูดด้วยความร้อนใจและเป็นห่วงแท้ๆ แต่ซูหนึ่งในตอนนี้ที่แทบจะ
สติแตกอยู่รอมร่อฟังแล้วก็เหมือนเป็นคำถามในเชิงที่ไม่ค่อยพอใจเธอเท่าไรนัก

ความน้อยใจที่มีติดต่อกันมาหลายวันพล้นท่วมท้นในความรู้สึกทันที
ซูหนึ่งบัดมือของเขาออก เบือนหน้าหนีแล้วพูดเสียงเรียบเฉย

"ฉันมาเที่ยวไม่ได้หรือไง นั่งรถบัสดูมั่วๆต้องเที่ยวมาไม่ได้หรือไง"

อิงจิ่งได้ยินแล้วก็ดีใจ แถมยังให้ความร่วมมือดีมาก หันไปพูดกับคนขับรถ
หมวดเพิ่มที่อยู่ข้างๆ

"พี่คนขับรถครับ ลำบากพี่แล้วละครับ รถบัสดูมั่วๆมาคำเล่าลือเลย"

คนขับรถหมวดเพิ่มหัวเราะเสียงทุ้มนิดหน่อย ขำฮาๆๆ แบบหยุดไม่ได้

ซูหนึ่งก้มศีรษะ สายตามองต่ำลงมา เอานิ้วมือบีบกระเป๋าทองของตัวเองแน่น

อิงจิ่งพลันรู้สึกไม่สบายใจ เอะเสียงทุ้มถามเธออย่างอ่อนโยน "หนึ่งเออร์..."

ซูหนึ่งไม่อาจฝืนกลั้นได้อีกแล้ว เธอร้องไห้ หยาดน้ำตาไหลลงมาสองหยด

อิงจิ่งเอื้อมมือออกไปคว้าหญิงสาวเข้ามากอดไว้ในอ้อมอก ลูบ

ตรงท้ายทอยของเธอ คนที่อยู่ในอ้อมกอดรูปร่างบอบบาง กำลังซุกศีรษะอยู่
ตรงหน้าอกของเธอ เธออดกลั้นเอาไว้ ฝืนข่มไม่ให้ส่งเสียงร้องไห้ออกมา แต่
ไหล่ของเธอที่สั่นเทาอยู่ภายใต้การควบคุมนั้นกำลังหล่นน้ำตาอยู่เงียบๆ

หัวใจของอิงจิ่งเหมือนถูกมัดตีมัดแทง ได้แต่กระซิบกอดเธอแน่นขึ้นเรื่อยๆ
พูดอธิบายเสียงแหบแห้ง

"คนปกติสัวีแจ้งว่าสถาบันวิจัยส่วนกลางส่งจดหมายมา ระบุชื่อผมให้มาที่
ฐานวิจัย ตอนนั้นรถของทางสนามบินก็มาจอดคอยอยู่ที่ประตูทางเข้ามหา'ลัย
แล้ว ผมนึกว่าเป็นการเยี่ยมชมทัศนศึกษาแบบธรรมดา คิดไม่ถึงว่าจะมีกฎระเบียบ
ที่เข้มงวด พอถึงสนามบินก็จัดการเอามือถือมารวมไว้ที่เดียวกันเลย"

ซูหนึ่งพูดอู้ "แล้วทำไมก่อนไปไม่โทรศัพท์บอกฉันล่ะ"

อิงจิ่งพูดเสียงหวาดๆ อย่างรู้สึกผิด "เราทะเลาะกันอยู่ไม่ใช่เหรอ"

ซูหนึ่งไม่โหนไม่ไหว หยิกแขนเขาอย่างแรง แต่ก็ไม่ได้ลงมือแบบจริงจัง
อิงจิ่งเจ็บจนสะดุ้ง

"ไม่กล้าแล้วๆ ไม่มีครั้งต่อไปอีกแล้วครับ"

เบ้าตาซูหนึ่งร้อนผ่าวขึ้นอีกครั้ง เธอจับเสื้อของเขา สะอึกสะอื้นหายใจติดขัด

เมื่อสงบสติอารมณ์ได้แล้ว อิงจึงเป็นคนจัดการกับเรื่องราวที่ตามมา ภายหลัง เขาเหมือนเป็นหนุ่มเจ้าบ้านที่พูดขอบคุณคนขับรถหนวดเพิ่มอย่าง สุภาพนอบน้อมและจ่ายเงินแทนซูหนึ่ง ตกลงราคากันไว้ว่าหนึ่งพันสองร้อย ทว่าเขาให้ไปเลยสองพัน

เส้นทางยากลำบากและเสี่ยงอันตราย สามารถพาซูหนึ่งมาส่งถึงที่ ได้อย่างปลอดภัย เขารู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณจากใจ

คนขับรถหนวดเพิ่มบอกว่าไม่ได้ต้องการอะไรทั้งนั้น พูดภาษาจีนกลาง แปล่งๆ ด้วยสำเนียงเสฉวนปนทิเบต ชีที่โทรศัพท์มือถือพร้อมพูดเสียงดัง

"เพิ่มเพื่อนวีแชตผม ต่อไปคุณเป็นคนแนะนำงานให้ผมสิ แล้วผม จะหักเปอร์เซ็นต์ที่ได้ให้คุณ"

อิงจึงตอบไล่ไปอีกฝ่าย พูดเสียงสดชื่น "ได้ครับ!"

แล้วกิจกรรมการไล่ตามสามีตลอดระยะทางไกลพันลี้ก็สิ้นสุดลงอย่าง สมบูรณ์ อิงจึงเป็นคนเดินนำพาเธอเข้าไปในฐานวิจัย ซูหนึ่งยังมีความกังวล

"หรือไม่ฉันจะไปเปิดห้องพักที่ในตัวอำเภอดีกว่าไหม"

พี่เหรินผ่านมาได้ยินคำพูดนี้เข้าพอดีก็รีบช่วยพูดให้หายกังวล "ไม่ต้องๆ ผมจะจัดเตรียมให้ มีห้องพักรับรองแขกอยู่ในฐานวิจัยครับ ถึงแม้สภาพจะเป็น แบบทั่วๆ ไป แต่ก็สะอาดสะอ้านเป็นระเบียบเรียบร้อยนะครับ" พูดเสร็จก็ยื่นมือ ออกมาอย่างอบอุ่นเป็นมิตร "สวัสดิ์ครับ ผมชื่อเหรินชิงหมิง เป็นผู้รับผิดชอบ งานธุรการของที่นี่ ยินดีต้อนรับสมาชิกครอบครัวผู้มาเยี่ยมชมที่นี่นะครับ"

ซูหนึ่งจับมือตอบอย่างสุภาพ รู้สึกกระอักกระอ่วน จะปฏิเสธก็ไม่ใช่ จะตอบรับก็ไม่เชิง

ส่วนอิงจึงแอบดีใจเสียวๆ พยักหน้ารั้วเหมือนไกจิกข้าวสาร "อืมๆๆ!"

ซูหนึ่งแอบเอามือตึงที่ด้านหลังเอวของเขาเบาๆ ไม่ได้ออกแรงมากมาย นัก ออกจะเป็นการอดอดอันเสียวมากกว่า

เวลานี้ค่อนข้างดีแล้ว คงไม่เหมาะที่จะทำเป็นเรื่องใหญ่เอิกเกริก พี่เหริน รีบจัดเตรียมห้องให้เสร็จสรรพอย่างรวดเร็ว และยังเอาน้ำผึ้งของท้องถิ่นหนึ่งถ้วย

กับหมั่นโถวสองลูกมาเสิร์ฟให้ด้วย

"ดื่มอะไรที่หวานๆ หน่อยนะครับ ที่นี้อยู่สูงเหนือระดับน้ำทะเลมาก ระวังจะมีอาการแพ้ที่สูง**"

ซูหนึ่งหิวมากจริงๆ เคี้ยวกลืนอย่างตะกละตะกลามโดยไม่สนใจภาพลักษณ์

"ช้าๆ หน่อย" อึ้งจิ้งหยิบกระดาษทิชชูเช็ดที่มุมปากให้เธอ พุดอย่างไม่สบายใจ "คุณอยู่แก้ขัดไปก่อนหนึ่งคืนนะ ไว้พรุ่งนี้ผมจะพาคุณออกไปเดินเล่น"

ซูหนึ่งไม่พอใจที่เขาเช็ดไม่สะอาด หันหน้าทางขวาไปหาเขาอีกครั้ง ทำปากจู๋เพื่อให้เขาเช็ด แล้วกระดาษทิชชูก็เตะประทับตรงมุมปากด้านขวาของเธออย่างแผ่วเบา

เธอกินไปด้วยถามไปด้วยว่า "พรุ่งนี้นายไม่ต้องทำงานหรือ"

"การทดลองภาคความสำเร็จแล้ว พรุ่งนี้ผมจะขอลาหยุด"

"ลาได้หรือ"

"ผมไม่ได้อยู่ตำแหน่งหน้าที่เฉพาะประจำฐานวิจัยนะ ข้อกำหนดไม่ได้เข้มงวดขนาดนั้น" อึ้งจิ้งพุด "ที่สั่งการไว้คือให้ผมอยู่แค่อาทิตย์เดียว"

ซูหนึ่งพุดเออออตาม พอกินเสร็จแล้วก็ทำความสะอาดถ้วยชาม

อึ้งจิ้งเป็นคนเอาพวกมันออกไป ไม่นานนักก็กลับเข้ามาอีกรอบ แล้ว

ปิดประตู

ซูหนึ่งเหลือบมองเขาคูหนึ่งโดยไม่ได้พุดอะไร นั่งพักผ่อนอยู่บนม้านั่ง

ส่วนอึ้งจิ้งก็รู้งานตัวเองดี นั่งยองๆ ลงบนพื้นและเก็บข้าวของสัมภาระให้เธอ กระเป๋าเดินทางสไตล์คลาสสิกของ Louis Vuitton ก็ถูกหลุมบ่อตะปุมตะป่ำตลอดเส้นทางทำลายเสียจนมีสภาพน่าอดายไม่อาจทนดูได้ อึ้งจิ้งนำเสื้อผ้าข้างในมาพับซ้อนกันใหม่อีกครั้งอย่างระมัดระวัง จับโดนเสื้อชั้นในกางเกงใน ก็ยังคงสงบนิ่งแสดงสีหน้าเรียบเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เสื้อชั้นในแบบลูกไม้สีดำ กางเกงในสีดำขนาดเท่าฝ่ามือ นอกจากเนื้อผ้าฝ้าย

* อาการแพ้ที่สูง เป็นภาวะตอบสนองเมื่ออยู่ในพื้นที่สูงซึ่งมีความกดอากาศต่ำและอากาศเบาบาง ทำให้มีอาการหายใจไม่สะดวก ความดันต่ำ หายใจไม่ทัน เหนื่อยง่าย เป็นต้น

ที่เป็นผืนเล็ก ๆ นั้นแล้ว ตรงส่วนที่เหลือทั้งหมดเป็นเส้นด้ายบางๆ...

ซูหนิงเองก็นิ่งเฉย มองอิงจิ่งจับเก็บข้าวของอยู่เหมือนคนไม่รู้สึกรู้สาอะไร
เขานิ่งยongๆ อยู่ตรงนั้น กำลังก้มหน้า มือเป็นระวิง เห็นได้ชัดเลยว่า
เป็นคนที่ดีระเบียบงานในบ้านได้อย่างค่อนข้างมีระบบระเบียบ

ไม่นานนักสภาพข้าวของก็ใหม่เอี่ยม่อง

อิงจิ่งช่วยเธอเอาเสื้อผ้าสะอาดที่ไว้สำหรับเปลี่ยนวางไว้บนเตียงและ
บอกเธอว่า "คุณไปอาบน้ำเถอะ ผมคอยคุณอาบน้ำเสร็จแล้วค่อยไป"

ซูหนิงขานเสียงตอบก่อนจะลุกขึ้น ถ้ามองโดยไม่ต้องคิดว่า "นายพักอยู่ที่ไหน"

"ชั้นล่างครับ"

"อ้อ"

ในบริเวณเขตที่ราบสูงมีแรงดันน้ำไม่มาก น้ำที่อาบจากฝักบัวเหมือน
ฝนตกปรอยๆ ซูหนิงไม่ปล่อยให้เปลืองน้ำ รีบอาบอย่างรวดเร็ว ออกมาจาก
ห้องน้ำกลิ่นตัวหอมฟุ้ง รู้สึกผ่อนคลายไปทั้งตัว

อิงจิ่งนั่งอยู่ที่ริมเตียง เยกหน้าขึ้นมามองเธอแวบหนึ่ง ดวงตาดำลึบ
จ้องมองอย่างเงียบเฉียบ

ซูหนิงนั่งบำรุงผิวอยู่ที่พื้น ในถู่กระเป๋าดูเหมือนมีขวดมากมายหลายแบบ
เธอเอ่ยเสียงเรียบ "นายไปพักผ่อนเร็วหน่อยเถอะ"

อิงจิ่งลุกขึ้นอย่างเชื่องช้าโดยไม่พูดอะไร

เขาเดินไปตรงประตู กระทั่งซูหนิงได้ยินเสียงหมุนลูกบิดดังขึ้น

ทันใดนั้นก็มียเสียงดัง 'ปัง!' เธอหันกลับไปมองอย่างไม่ว้าว อิงจิ่งยังไม่ได้
ออกไป เขากลับเดินเข้ามาถอดเอาเธอไว้จากข้างหลัง

หัวใจของเด็กหนุ่มเต้นระรัวอย่างแรงและมีพลัง

อุณหภูมิที่ร้อนผ่าวลอดผ่านเข้ามาที่หลังของซูหนิง อิงจิ่งกระซิบ
เสียงวิงวอน "ผมรอจนคุณหลับแล้วค่อยไปได้ไหม"

ซูหนิงไม่ได้ขานตอบ รอให้เขาพูดต่อ

แล้วก็มีกรวางแผนชั่วร้ายจริงดังที่คิดไว้เลย อิงจิ่งพูดข้างหูเธอล่ะ "ผมจะนอนเป็นเพื่อนคุณสักพัก ผมอยากกอดคุณนะ"

เท่านั้นแหละ แล้วทั้งสองคนก็นอนอยู่บนเตียงเดียวกัน หันหน้าขึ้นด้านบน ตรงกลางเว้นไว้อย่างน้อยสี่สิบเซนติเมตร สายตาทั้งคู่เหมือนไม่มีอะไรเกี่ยวกับความตาย นอนร่างกายแข็งทื่อ ถ้าใครไม่รู้ยังนึกว่าเป็นศพนอนแผ่อยู่

ซุหนิงหลับตาลงทันที นอนหลับอย่างสุขสงบ

อิงจิ่งทนไม่ไหว ลองหยั่งเชิงเข้าไปใกล้ๆ เธอก่อน เกี่ยวกับตัวของเธอรู้สึกนึกไม่ปฏิกิริยาเธอ เธอั่นคือละ ว่าแล้วก็พลิกตัวทันที เอาแขนโอบพาดบนท้องของซุหนิง และกอดเธอเอาไว้

ซุหนิงกลั้นหายใจ ให้ตายก็ไม่ยอมหายใจ

อิงจิ่งรู้สึกว่ายังไม่พอ เอาต้นขาทับบนตัวเธอ

"แค่ก!" ซุหนิงทนไม่ไหว กลั้นจนเกือบจะหมดลมหายใจ

เดิมทีบรรยายกาศช่างน่าอึดอัด ทว่าตอนนี้กลับผ่อนคลายลงแล้ว

ทั้งสองคนมองสบตาหัวเราะคิกคักจนหยุดไม่อยู่

อิงจิ่งจูบที่คิ้ว ดวงตา และจมูกของเธอ สุดท้ายก็จูบเธอติดกันสามที่ที่ริมฝีปาก

ซุหนิงจับคางของเขามาเอาไว้ พูดอย่างค่อนข้างมีสติ "อย่าทำซ้ำซ้ำ!"

ถึงยังงี้ก็พื้นฐานการทดลองวิจัยระดับประเทศ ก็ยังต้องมีพฤติกรรมที่สำรวจจริงจึงสักหน่อย อิงจิ่งรวบรวมความกล้า พูดเสียงเบาๆ

"ผมสัมผัสคุณหน่อยได้ไหม"

"..."

"ผมเพียงแค่สัมผัสจริงๆ นะ"

ซุหนิงครุ่นคิดทันที ไม่ได้รู้สึกว่ามันเหมาะสม แล้วยังเกิดความอยากที่จะลองดูด้วยเช่นกัน

เธอแบ่งรับแบ่งสู้ ตอบอือไปอย่างเบลอๆ

ดวงตาของอิงจิ่งส่องประกายเหมือนหลอดไฟ เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา

เขามุดเข้าไปในผ้าห่มทันที

ซูฮึงประหม่าสุด ๆ

ฝ่ามือที่ร้อนผ่าวเล็กชายเสื้อขึ้นไปข้างบน

เธอรู้สึกได้ถึงลมหายใจหอบกระชั้นอย่างหนักหน่วงของคนที่อยู่ข้างใน กระทั่งยังเหมือนกับมีเสียงพึมพำเบา ๆ นิดหน่อย

หลังจากนั้นเธอพลันรู้สึกร้อนที่หน้าอก มือของเขากำลังกระทำการ ละลาละล้วง

ผู้ชายเหมือนจะมีพรสวรรค์ในการสัมผัสที่แนบชิด สามารถปรับตัวได้เร็วกว่าผู้หญิงเสมอ อังจิงมุดออกมาจากในผ้าห่ม จ้องใบหน้าของเธอตาไม่กะพริบ ใบหน้าของซูฮึงแดงตามปานดอกท้อ สายตาก็เปลี่ยนเป็นม่อนคลายลง เธอมองตอบเขา อยากจะโอบคอของเขาไว้อย่างไม่อาจหักห้ามใจได้ แต่ทันใดนั้นพลันเกิดอาการตกใจในแววตาของอังจิง แล้วเขาก็หยุดชะงัก ความเคลื่อนไหว

ซูฮึงเสียงเปลี่ยน "...หือ?"

เธอรู้สึกคันจมูก เหลือเอามือไปถูโดยไม่รู้ตัว

เลือดทั้งนั้นเลย!

อังจิงกลับมารู้สึกตัว สีหน้าเปลี่ยนเป็นเหวอในทันที เปิดผ้าห่มออกแล้ว ลุกขึ้น "หนึ่งเออร์ คุณอย่าขยับ!"

ซูฮึงงุนงง ยันแขนลุกขึ้นมา นั่ง ยังไม่ทันจะได้ถามว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น เธอก็พลันเวียนหัว พุบศีรษะลงไปทันที

อังจิงตกใจมาก อุ้มเธอขึ้นมาแล้วพุ่งตัวออกไปข้างนอกเหมือนเป็นบ้า "พีเอริน!!!"

บทที่ 65

ก่อนวิ่งออกมาจากห้อง อังจิ่งไม่ลืมที่จะเอาเสื้อคลุมตัวนอกมาคลุมให้
ซูหนิง

เสียงตะโกนนี้ดังลั่นสะเทือนฟ้าดิน เหรินชิงหมิงไม่ได้กำลังพักผ่อนอยู่ เขา
เตรียมตัวที่จะไปตรวจสอบห้องเครื่องยนต์ ครั้นได้ยินเสียงนี้ก็รีบลงบันไดมา
อย่างรวดเร็ว

อังจิ่งหุนรองตรงท้ายทอยของซูหนิง ภายในใจก็คาดเดาไปต่างๆ นานา
เหรินชิงหมิงมีประสบการณ์มาก แต่เพียงเห็นสภาพของเธอก็เป็นแบบนี้ก็ยืนยัน
ทันที

"อาการแพ้ที่สูง! ไปส่งที่สถานพยาบาลเร็วเข้า"

ความจริงแล้วซูหนิงที่เพิ่งจะเป็นลมสลบไปนั้นตอนนี้อาการดีขึ้นเยอะแล้ว
เธอได้สติกลับมา อยากจะพูดกับอังจิ่งว่า 'ฉันไม่เป็นไร'

แต่เธอกำลังถูกเขาอุ้มโคลงไปเคลงมา แนนหน้าอกและหายใจสั้นกระชั้น
ก็เลยไม่สามารถที่จะเอ่ยคำพูดใดออกมาได้

ไม่นานนักก็มาถึงสถานพยาบาล เมื่อเธอนอนลงบนเตียงคนไข้แล้ว
ก็ถูกให้น้ำเกลือเพื่อเพิ่มเสรีเมื่อแก่ร่างกาย หมอตรวจเช็คอย่างง่าย ๆ ก่อนจะ
พูดขึ้น

"สาวน้อยคนนี้มีอาการแพ้ที่สูงอย่างร้ายแรงมากทีเดียว เธอเหนื่อยเกินไป ไซ้ไหมครับ"

อิงจิงตอบ "ไซ้ครับ วันนี้เธอนั่งรถนานมาก"

"การเดินทางมาที่นี่เส้นทางยากลำบาก อาการแบบนี้คงจะเพราะ เหน็ดเหนื่อยนะครับ วางใจได้เลยครับ ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ใส่ใจดูแลพักผ่อน สักสองวันก็ดีขึ้น ผมจะจ่ายยาให้นิดหน่อย ส่วนคีนนี่ก็ให้เธออยู่ที่นี้เพื่อให้ออกซิเจนและสังเกตดูอาการก่อน" หมอถามอีกว่า "พวกคุณใครจะมาเป็นคนเซ็นชื่อครับ"

อิงจิงรีบบอก "ผมครับ!"

เห็นเขาตะโกนพูดอย่างเต็มเสียง หมอก็ขบขัน "คุณเป็นอะไรกับเธอ เธอครับ"

อิงจิงสายตาดูจริงจังมองตรงอย่างแน่วแน่ พุดเสียงเรียบว่า "แฟนครับ"

ซูหนิงค่อยๆ หันหน้ามา ได้กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อบนปลอกหมอน หัวใจเต้นตึกตักๆ

ลิบห่านาที่ต่อมาก็จัดการเรื่องเสร็จ อิงจิงกลับมาที่ห้องผู้ป่วย

พยาบาลกำลังเปลี่ยนขวดที่ห้อยแขวน ดวงตาดำลึบของซูหนิงกำลังจ้องมองอยู่ ครั้นเห็นอิงจิงเข้ามา สายตาของเธอก็มองที่เขา

"ดีขึ้นบ้างไหม" เมื่อพยาบาลไปแล้ว อิงจิงก็นั่งลงที่ข้างเตียง ลูบชั้นลูบลงตามแขนของเธอเบาๆ

ซูหนิงยังครุ่นคิดเรื่องขวดที่ห้อยแขวนอยู่ "เอายาอะไรให้ฉันเธอ"

อิงจิงลุกขึ้นช่วยเธอดูและบอกว่า "ขวดนี้คือน้ำตาลกลูโคส"

ซูหนิงขานเสียงตอบและรู้สึกผ่อนคลายลง

อิงจิงหัวเราะ "ยังจะกลัวคนวางยาพิษคุณด้วยเธอ"

"ตอนที่ฉันเป็นเด็กมีครั้งหนึ่งไซ้ขึ้นสูง แม่ฉันพาไปให้น้ำเกลือที่สถานพยาบาล วันนั้นคงจะเป็นพยาบาลที่มาใหม่และคนไซ้ก็เยอะด้วย เธอเจาะให้ฉันส่งๆ แล้วก็ไปยุ่งจัดการงาน ฉันจำได้ว่าตอนนั้นเป็นแบบขวดแก้ว

ที่ห่อด้วยตาข่ายสีเขียว ฉันร้องว่าเจ็บอยู่ตลอด ส่วนแม่ฉันก็บ่นฉันว่าแค่เอาเข็มเจาะเท่านั้นเอง ทำไมฉันเป็นคนใจเสาะซีไยขนาดนี้"

ซูหนึ่งจ้องมองสารเหลวที่อยู่ในสายสวนกำลังหยดต้งๆ พุดเรื่องในอดีตขึ้นมาก็ยังรู้สึกกลัวมาก

"แต่യാฉันเจ็บมากนะ อวัยวะภายในร้อนเหมือนกับไฟเผาเผา ฉันทนไม่ไหวจนอาเจียนออกมา แม่ของฉันกำลังพูดคุ้ยเรื่อยเปื่อยอยู่กับคนข้างๆ ยังเป็นเพื่อนผู้ป่วยคนอื่นเสียอีกที่สังเกตเห็นฉัน บอกว่า 'โธ่เอ๊ย แม่หนูน้อยคนนี้ทำไมหน้าขาวซีดขนาดนี้ล่ะเนี่ย' ภายหลังเมื่อมาดูขวดยา ก็พบว่าให้ยาผิด เอายาลดปริมาณน้ำตาลในเลือดของคนอื่นมาให้ฉัน" ซูหนึ่งถอนใจกลางพุดว่า "ฉันกลัวการฉีดยาจริงๆ ไม่ใช่เพราะว่าเจ็บนะ เพราะว่ามีอาการหลังฝังใจ"

อิงจิ่งจับมือของเธอแน่น โนม้ตัวลงมา ดวงตาของเขาจับจ้องมองเธอ "...หนึ่งเออร์ คุณทนทุกข์ทรมานแล้วละ"

ซูหนึ่งใช้มือขวาที่ไม่ได้เจาะเข็มลูบตรงแก้มของเขาเบาๆ ถอนหายใจเปาลมออกจากปาก "เมื่อก่อนกวนอวี่แนะนำฉันเสมอว่าถ้าหาแฟนอย่าหาคนที่อายุน้อยกว่าเป็นอันขาด ทั้งเปลืองแรงและเหนื่อยใจ ตอนนั้นพอมาคิดๆ ฉันรู้สึกว่ที่เธอพุดก็มีเหตุผล"

อิงจิ่งทำเสียงค่าน และพุดอย่างไม่พอใจมาก "เหตุผลเพี้ยนๆ"

ซูหนึ่งก็ไม่ได้เห็นพ้องตามเขา ถามกลับไปว่า "ไม่จริงหรือ"

อิงจิ่งเบะมุ่ปากนิดหน่อย ก่อนก้มลงมามองและพุดเสียงเบาว่า "ผมมันแย่มากเลยใช่ไหม"

ซูหนึ่งทำท่าทางบอกให้เขาพุดต่อ

"ผมไม่ใช่ผู้ใหญ่ ผมไม่เข้าใจงานของคุณ ไม่สามารถแบ่งเบาแก้ปัญหา คลายความกังวลให้คุณได้ และยังทำให้คุณไม่พอใจอยู่บ่อยๆ" เสียงของอิงจิ่งค่อยๆ เบาลง

ซูหนึ่งยิ้ม "ใช้ได้แล้วนะ รวมๆ คือนายดีมากแล้วละ"

อิงจิ่งก้มศีรษะลงอีกครั้ง ความรู้สึกผิดยิ่งอัดแน่นรุนแรงขึ้นกว่าเดิม

"หนิงเออร์" เขาเรียกชื่อของเธอ ภายในใจเจ็บปวดเศร้าโศกยากเกินที่จะพูดออกมา ทั้งทุกข์ทน พ่ายแพ้ หมดหวัง ไร้สิ้นเรี่ยวแรง "ผมรู้ว่าคำพูดนี้ออกจะไม่เอาไหน ไม่ค่อยสมกับเป็นผู้ใหญ่เท่าไรนัก แต่เมื่อผมเผชิญหน้ากับคุณ ช่างไม่มีความรู้สึกปลอดภัยเอาเสียเลย คุณทั้งสวย เก่ง แวดวงสังคมในชีวิตคุณก็สูงส่งยิ่งใหญ่ ส่วนผมจะเป็นแค่นักศึกษาที่ยากจนคนหนึ่ง อนาคตยังไม่มีค่านั่นแน่นอนชัดเจน ในตอนนี้ก็เป็นแค่คนธรรมดาที่มีสถานะปานกลาง ผมชอบคุณนะ ชอบมากๆ เวลาที่ไม่มีคุณอยู่ก็รู้สึกไม่ชอบใจ กว่าที่จะเจอคนที่รักได้ช่างยากเย็นขนาดไหน การจะรักใครสักคนหนึ่งคงเป็นใครก็ได้ แต่คุณก็คือคนคนนั้นที่ผมรัก"

ขณะที่พูดอยู่ เบ้าตาของอิงจิ้งก็เริ่มแดงเรื่อ เขาจับมือของเธอมาวางไว้ที่ริมฝีปากแล้วประทับจูบอย่างแผ่วเบา

"แม้ว่าตอนนี้คุณจะเป็นแฟนผมแล้วก็ตาม มีบางครั้งที่ผมก็ฝัน ในความฝันคุณเป็นเหมือนผีเสื้อที่กระพือปีกโบยบินไปยังดวงตะวัน ผมร้องไห้ไล่ตามไปตะโกนร้องแหกปาก แต่คุณก็ยังโบยบินไป แล้วก็ไม่หวนคืนกลับมาอีกเลย"

เขาสูดจมูก การแสดงความอ่อนแอเช่นนี้เป็นความจริงใจและความตรงไปตรงมาที่สุดของเขา

"เมื่อก่อนผมไม่เคยเป็นแบบนี้ หลังจากที่ผมเจอคุณแล้ว ผมหมดสิ้นความมั่นใจในตัวเอง ผมไม่คู่ควรกับคุณ ผมกลัวคุณไม่ต้องการผม ยิ่งกลัวอะไรก็ยิ่งวุ่นวายใจเท่านั้น คะ...คุณ...คุณเข้าใจบ้างไหม"

เขาพูดจาละล้าละลักเล็กน้อยพลางส่ายหัว

แต่ว่าซุนหนิงเข้าใจที่เขาพูด

เธอจับมือตอบเขา ไม่ได้ออกแรงอะไรมากมายนัก แต่อ่อนหภูมิของฝ่ามือปลอบประโลมเขาได้มากทีเดียว เจียบสงบ ไร้สัมผัสเสียงใด ทว่าบรรยากาศกลับให้ความเป็นมิตรและอ่อนโยนอย่างน่าประหลาด

ซุนหนิงเรียกชื่อของเขาด้วยเสียงที่แหบแห้ง "นายตีมากแล้วนะ อายุน้อย เหนียวฉลาด เรียนเก่ง มีอุดมการณ์ มีจิตใจอบอุ่น มีความกระตือรือร้น และ

ยังจิตใจดี นายใส่ชื่อบริสุทธิ์และเรียบง่าย อยู่ด้วยกันกับนาย ฉันไม่ได้ต้องการอะไรอีก ฉันมีความสุขมากนะ"

อิงจิ่งกะพริบตาแล้วเอ่ยถาม "จริงหรือ"

"จริงสิ"

มุมมองทัศนคติของซูหนิงมีแต่ชุดหลักการของตัวเอง ต้องการอะไร ไม่ต้องการอะไร สิ่งใดสามารถสู้ได้ เรื่องอะไรที่ไม่สามารถรับมือได้ เธอมองเห็นและรู้ชัดเจนแจ่มใจดี

"บนโลกนี้ไม่มีใครที่สมบูรณ์แบบ ต่อให้แสดงออกอย่างสวยงามเลิศเลอ ไร้ที่ติดเค้นก็เป็นคนสามัญธรรมาที่ต้องใช้ชีวิตแบบพื้นฐานทั่วไป บริโภคพืชพันธุ์ธัญญาหารไม่ต่างกันไม่ใช่หรือ คนแบบนายนะดีมากแล้วนะ มีข้อบกพร่องนิดหน่อย แต่ก็ไม่ใช่อุปสรรค นายคือฉันได้เลย ฉันยินดีที่จะตามใจนาย"

ที่ซูหนิงต้องการก็แค่คนธรรมดาที่เรียบง่าย

เขาไม่จำเป็นต้องใส่หน้ากาก ไม่จำเป็นต้องเสแสร้งทำเป็นวางมาด ไม่จำเป็นต้องคิดวางแผนป้องกันใคร เป็นอะไรก็เป็นอย่างนั้น ประสบการณ์ชีวิตของเธอเติบโตมาอย่างลุ่มๆ ดอนๆ พ่อผู้ให้กำเนิดจากไปก่อนวัยอันควร ขาดความรักจากพ่อ ส่วนผู้เป็นแม่ที่ซึ่ขลาดพึ่งพาคนอื่นตลอดชีวิตนั้นได้แต่สั่งสอนสิ่งที่เงินทองของตนเองให้กับเธอ วิธีการใช้ชีวิตในสังคมก็ยากที่จะหลีกเลี่ยงไม่แปดเปื้อนทักษะเล่ห์กลเหล่านั้น ภายหลังเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เธอก็ตรากตรำฝึกฝนทำงานในสังคม เริ่มต้นทำธุรกิจ รักษากิจการ ยุ่งจัดการงานตั้งแต่กลางวันจนถึงกลางคืน กลายเป็นคนที่สับสนและเลื่อนลอยไปเลย

อิงจิ่งก้มหน้าลงซุกดวงตาอยู่ในฝ่ามือของเธอ

ไม่นานนักซูหนิงก็รู้สึกถึงกระแสความร้อนที่ค่อยๆ หลังรินลงมา

เธอไม่เขยิบเขยื้อน ไม่พูดจา เธอต้องการสัมผัสรับรู้ความรู้สึกในใจที่เผยออกมาอย่างเงิบเงียบให้เต็มที่

ที่ว่าผ่านไปไม่นานอิงจิ่งก็เอียงศีรษะกลับมามองเธออีกครั้ง ยังคงมี

ร่องรอยเป็ยกขึ้นตรงหางตา เขาพูดเสียงอู้อี้

"ผมเจอกับถั่งเขามาทั้งหมดสามครั้ง เขาเหมือนหนิวผีถึงที่คอยทำตามติดไม่ยอมปล่อย ทำให้ผมไม่อาจหาเหตุผลมาหักล้างเขาได้เลย"

ซูหนิงเข้าใจ จนถึงตอนนี้เธอกับอิงจิ่งก็พูดจกกันอย่างซื่อสัตย์จริงใจกันจริงๆ ได้เสียที

เธอยิ้ม "แน่นอนสิ อีกฝ่ายเป็นใครกันล่ะ ถ้าอยากจะทำอะไรแล้ว สามารถคิดเหตุผลได้นับหมื่น"

อิงจิ่งไม่สนใจใยดี "ผมไม่ชอบคนแบบนี้ สร้างความกดดันให้คนอื่นเกินไป ทะนงตนอย่างกับอะไรดี ไม่ว่าอะไรก็ตามหมายจะต้องเอามาให้ได้"

"เขามีข้อได้เปรียบ เทียบกันแล้วคนอย่างฉันไม่มีค่าที่จะต้องพูดถึงเลยสักนิด"

"เหลวไหล ผมว่าคุณเย้ยหยันสุดแล้วละ" อิงจิ่งพูดอย่างไม่มีปิดบัง "ประธานถึงเสนอเงื่อนไขที่น่าดึงดูดจริงๆ แต่เขายินกรานที่จะเป็นผู้ลงทุน แต่เพียงผู้เดียว ทั้งหมดนั้นผมไม่เคยตกปากรับคำมาตลอด ที่ผมไม่บอกคุณก็ไม่ใช่ว่าจะใจที่จะไม่บอก แต่ผมกลัวคุณคิดมาก เพื่อลดปัญหาที่ยุ่งยากลงไป ผมแค่อยากทำให้มันผ่านไปได้ด้วยตัวผมเอง"

สายตาของอิงจิ่งจับจ้องเวียนวนอยู่ที่ใบหน้าของเธอ มองแล้วมองอีก "เรื่องราวก็เป็นแบบนี้แหละ" เขาหยุดเว้นวรรคครู่หนึ่ง "...คุณกลอกตาใส่ผมทำไมนะ"

ซูหนิงอดไม่ไหวที่จะยกมือขึ้นมา ดีดใส่ที่หน้าผากของเขอย่างแรง "เหนื่อยหรือเปล่าเนี่ย"

อิงจิ่งทำแก้มตุ่ย "ตอนนี้นักลัวว่าจะทะเลาะกับคุณ ไม่คิดว่าจะเป็นการยกก้อนหินทุ้มใส่เท้าตัวเอง**"

เนิ่นนานผ่านไปซูหนิงถอนหายใจออกมา

"ฉันไม่ได้ซื้อป้อนะ ฉันเองก็รู้จักตัวเองดี ข้อได้เปรียบในธุรกิจของฉัน

* ยกก้อนหินทุ้มใส่เท้าตัวเอง เปรียบเปรยว่าเดิมทีคิดจะทำร้ายคนอื่น แต่ผลนั้นกลับย้อนมาทำร้ายตัวเอง หรือทำในสิ่งที่เป็นการทำร้ายตัวเอง

แต่เดิมก็ไม่ได้คร่ำหวอดอยู่ในสายนี้ ศักยภาพที่มีไม่อาจเทียบเท่าความ
ทะเยอทะยาน แต่นายนะ นายคู่ควรเหมาะสมกับเวทีที่กว้างใหญ่กว่านี้"

อิงจิ่งสับสน ขยับปากเล็กน้อย เหมือนอยากจะเอ่ยอะไรแต่กลับไม่ได้
พูดออกมา

"ว่ากันตามตรงแล้ว บริษัทหมิงเย่าเค่อช่วงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดของนาย
ในตอนนี่จริงๆ ไม่สิ แม้กระทั่งในอนาคตด้วย" ซูหนิงเองก็พูดอย่างจริงจังเช่นกัน
ประเด็นที่พูดออกมาทั้งหมดล้วนเป็นความหวังดีกับอิงจิ่งอย่างแท้จริง

ร่างกายเธอยังอ่อนเพลีย ครั้นพูดจาวานๆ ก็เกิดอาการหอบหายใจไม่ทัน
อีกครั้ง เธอลดเสียงเบาลงบ้าง "นับแต่ที่ฉันอายุสี่สิบหกปีมานี้ นายเป็นคนที่คุณ
วางเดิมพันเอาเงินทุนที่สะสมมาอย่างยากลำบากลงทุนด้วยมากที่สุด ไม่สิ
ไม่ใช่การวางเดิมพัน" เธอพูดแก้ให้ถูกต้อง เอ่ยอย่างซัดถ้อยซัดคำ่ว่า "เป็น
ความแน่นอน"

ในช่วงเวลานี้อิงจิ่งฟังแล้วรู้สึกมีความสุขเต็มเปี่ยม

"ถ้าหากมีองค์กรธุรกิจที่เหมาะสมหยิบยื่นโอกาสให้นาย ฉันหวังว่า
นายจะพิจารณาอย่างจริงจัง หนทางนี้มีความยากลำบากมาก ฉันหวังว่า
จะมีคนที่คุ้มกันปกป้องนายได้มากกว่านี้"

ในคำคืนนี้ แม้จะอยู่ในสถานที่ที่ไม่ค่อยเข้ากับสถานการณ์เท่าไรนัก
ไม่มีคำพูดสาธยายร่ายยาว ไม่มีคำมั่นสัญญาที่อาจห้าวหาญ แต่ทั้งสองคน
ซื่อสัตย์และจิตใจต่อกัน เป็นการก้าวไปข้างหน้าที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง

อิงจิ่งไม่อาจทนเห็นเธอพูดจาวานๆ ได้ น้อยครั้งที่เธอฝืนบังคับสั่งให้
เธอนอน

อาการแพ้ที่สูงเป็นความรู้สึกที่น่าอึดอัดมาก ซูหนิงเองก็ไม่ได้ฝืนทน
เธอหลับตาลงแล้วก็ผล็อยหลับไป

เมื่อเธอหลับลึกแล้ว อิงจิ่งจึงได้ไปหาพยาบาลเพื่อขอยืมเก้าอี้พับสำหรับ
เอนนอนตัวหนึ่งมาวางตั้งที่ข้างเตียงอย่างเบาไม่เบามือและฝ่าเธออยู่ตลอดทั้งคืน

วันต่อมาซูหนิงก็ไม่เป็นอะไรแล้ว

หมอบอกว่าจะจ่ายยาให้นิดหน่อยเพื่อเป็นการเตรียมป้องกันไว้ก่อนดีกว่า
แก้ทีหลัง อึ้งจิ้งไปเอายากลับมาก็เห็นเธอนั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง กำลังแชตคุย
ด้วยข้อความเสียงในโทรศัพท์มือถือ

"ที่นี้ทิวทัศน์สวยมากจริงๆ นะ ชีวิตนี้นั้นยังไม่เคยเห็นท้องฟ้าคราม
ขนาดนี้เลย นั่นแหละ ปักกิ่งจะไปเทียบได้ไงล่ะ"

"เจอเขาแล้ว กำลังทำอะไรอยู่? ความลับ ฮ่าๆ"

ใบหน้าที่ยิ้มแย้มนั้นช่างผ่อนคลายสบายๆ เป็นความสุขที่ออกมาจาก
ใจจริง

อึ้งจิ้งนั่งลงตรงขอบเตียงติดกับเธอ สะอึกคอเหลือบดู "นี่คุยกับใครเหรอ"

ซูหนิงจ้องเอาหน้าจอหลบ ทำตากะพริบด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย "แฟนเก่าอะ"

"งั้นผมต้องดูหน่อยแล้วว่าหล่อเท่าผมหรือเปล่า!"

"ตายตาย" ซูหนิงพูดแบบรังเกียจสุดๆ "เมื่อก่อนทำไมดูไม่ออกเลยนะว่า
นายจะหลงตัวเองได้ขนาดนี้"

"แบบผมนี่เรียกว่ามั่นใจในตัวเองต่างหากละ เป็นรุ่นพี่ที่หล่อที่สุด
ที่เด็กปีหนึ่งเลือกโหวตให้ คะแนนโหวตของผมเป็นอันดับหนึ่งเลยนะ"

ซูหนิงอารมณ์ดี เธอวางโทรศัพท์มือถือลง เอามือสองข้างจับหน้าเขาดู
ชายที่ชาวที่ "ไม่ขนาดนั้นมั้ง ก็ไม่ได้จะดูดีมากนักหรอกนะ"

อึ้งจิ้งพลิกมือไต่กลับกัดเข้าที่หลังมือของเธอ ทั้งรอยฟันไวยาวเป็นแนว
กำลังดี

ซูหนิงแผดเสียงดังลั่น "เจ้าหมาอึง!!"

อึ้งจิ้งยักคิ้วอย่างรวดเร็วแล้วจูบที่ริมฝีปากของเธออีกครั้ง

ซูหนิงอายจนแก้มร้อนผ่าวนิดหน่อย "เจ้าหมา"

เขาจูบอีกครั้ง

"...หน้าไม่อาย"

อึ้งจิ้งกอดที่ท้ายทอยของเธอทันที คราวนี้ลงมือเอาจริง จูบแบบตุนลิ้นเข้าไป

ซูหนึ่งใจเต็นแรง ลมหายใจของทั้งคู่แน่วเนียนกันแทบร้อนระอุ
ต้องบอกเลยว่าสกิลการจูบของหมอนี่พัฒนามรวดเร็วเกินไปแล้ว
ในเวลาหนึ่งเองมีเสียงเคาะประตูดังขึ้นสองที

ซูหนึ่งผลักเขาออกทันทีแบบตกใจสุดขีด
พี่เหรินมาหาโดยที่ไม่ได้รับเชิญ ยิ้มตาหยีพร้อมกับชะโงกศีรษะเข้ามาจาก
ช่องประตู "เป็นยังงัยบ้าง เพื่อนพ้องน้องพี่ ร่างกายสบายดีขึ้นบ้างหรือยังครับ"
ซูหนึ่งพยักหน้า ยิ้มให้อย่างสุภาพ "ขอบคุณที่เป็นห่วงนะคะ ดีขึ้นเยอะ
แล้วค่ะ"

พี่เหรินมองอิงจิ้ง ก่อนจะทักเขาว่า "เสียวจิง หน้าตานายดูไม่ค่อยสู้ดี
เท่าไรนะ อีตอ๊ดมวนท้องหรือ งั้นเดี๋ยวให้หมอจ่ายยาระบายถ่ายท้องให้นาย
หน่อยแล้วกัน"

อิงจิ้ง "..."

ซูหนึ่งส่งเสียงหัวเราะออกมา

เขาทักท้วงพูดจิ้งจ "ผมไม่ได้ท้องผูกนะ"

แอบคิดเงิบๆ ในใจอีกว่า กำลังมีเรื่องราวดีๆ ดันถูกขัดจังหวะ เป็นคุณ
คุณจะดีใจไหมล่ะ

เสร็จจากเรื่องวุ่นวายนี้แล้ว อิงจิ้งก็ขอลาหยุดกับทีม หลังจากนั้นก็พาซูหนึ่ง
ไปเที่ยวเล่นบริเวณรอบๆ ส่วนพี่เหรินเองก็ช่างใส่ใจมาก คิดถึงว่าเด็กสองคน
จะขอติดรถคนอื่นไปคงไม่สะดวก เลยจัดการเหมารถตู้ให้พวกเขาเป็นการเฉพาะ

"ขับแก้ขัดไปนะ อยากไปที่ไหนจะได้สะดวกหน่อย"

รถหน้าอ้วนคันสีขาว บักรงชาติดาวแดงไว้ด้านบน

อิงจิ้งสะบัดกึ๋นแจลกก่อนจะพูดว่า "ผมขับนะ"

ซูหนึ่งไม่วางใจ ถึงยังงัยเขาก็เพิ่งจะได้ใบขับขี่มาไม่นาน "ถนนหนทางที่นี่
ซับซ้อนนะ ให้ฉันขับเถอะ"

อิงจิ้งเหลือบมองเธอครู่หนึ่ง พูดอย่างมั่นใจในตนเองมาก "ตั้งแต่มาอยู่ที่นี้

ทักษะการขับรถของผมพัฒนาขึ้นมากแล้วละ เวลาที่พี่เหินว้างๆ ก็พาผมขึ้นไปบนเขา ปล่อยให้ผมขับไปเรื่อยเปื่อย"

เรื่องของเทคนิคก็เป็นแบบนี้แหละนะ ต้องขับช้าให้มาก ฝึกฝนให้มาก ฝึกฝนความกล้าให้มากเข้าไว้ก็จะสำเร็จไปแล้วครึ่งทาง

ตอนแรกซูหนิงยังคงเป็นกังวล แต่พอเห็นเขาผ่านโค้งหักศอกหลายรอบติดกันได้อย่างเรียบร้อยดี เธอก็ค่อยๆ คลายใจลงได้

เธอถาม "เราจะไปไหนกัน"

"หุบเขาสาวงาม* เป็นสถานที่ที่ขึ้นชื่อที่สุดของที่นี่ ห่างจากตรงนี้ราวสองชั่วโมงกว่าๆ จะพาคุณไปเดินเล่นนะ"

"หุบเขาสาวงามเหรอ แล้วไม่มีหมู่บ้านหนุมหล่อบ้างเหรอ"

อิงจิงพูดพลางช้า "จะไปมีได้ไงล่ะ"

ซูหนิงยิ้มจนตาหยี เปล่งประกายเหมือนมีแสงตะวันส่องจ้าอยู่ภายในท้องฟ้าคราม ทิวทัศน์สวยงาม กำลังเป็นช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วง ปรากฏภาพงดงามหลากสีส้มที่เสฉวนและทิเบต

จู่ๆ อิงจิงก็จอดรถที่ริมข้างทาง

ซูหนิงไม่เข้าใจ "ทำอะไรเหรอ"

เขาหันหน้ากลับมา กอดท้ายของเธอดูโดยที่ไม่พูดพร่ำทำเพลง เกิดอาการรื้อนรันทนไม่ไหวจูบเธอทันที

"อือ..." คนคนนั้นทำไมชอบเอาแต่จะกินลิ้นคนอื่นเขาเรื่อยเลยนะ

จูบในตอนนั้นแสดงออกอย่างโจ่งแจ้งและรุนแรงจนเธอไม่อาจทัดทานได้

อิงจิงทนไม่ไหวอีกแล้ว สัมผัสเข้าไปในชายเสื้อของเธออย่างรื้อนรันทน ผิวที่ละเอียดอ่อนตรงเอวข้างให้ความรู้สึกที่ค่อนข้างชัดเจน เขายังคงจดจำได้ว่าตำแหน่งที่เหนืขึ้นไปสามนิ้วเมื่อคืนนั้นมันช่างเย้ายวนทำให้คนไม่อาจหักห้ามใจได้ขนาดไหน

ซูหนิงหอบหายใจ หน้าตากล้ากลืนฝืนทน

* หุบเขาสาวงาม หรือเหมยเหรินกู่ เป็นสถานที่ท่องเที่ยวชื่อดังในตันปา

อิงจิงยังคิดพะวงเรื่องอาการแพ้ที่สูงของเธอ ครั้นรู้ถึงความร้ายแรง เขาก็พลันถอยออกไปและคลายมือออกทันที ก่อนจะลูบหลังของเธอ

"หนิงเออร์ ยังทนไหวใช่ไหม"

ซูหนิงเฝ้าริมฝีปาก มองเขาด้วยสายตาหงุดหงิดโมโห "นายอย่าทำอะไรซ้ำอีก"

อิงจิงยกมือทำท่ายอมแพ้ "ครับๆ จะทำตัวว่าง่ายทั้งวันเลย โอเคไหม"

รตู่ขยับมุ่นหน้าต่อไป

อิงจิงแอบมองซูหนิงอยู่เรื่อยๆ

ชิ แฟนเรานี้มันสวยมากจริงๆ!

ใกล้เที่ยง ทั้งสองคนก็มาถึงที่หุบเขาสาวม สภาพื้นที่แห่งนี้เป็นที่ถนัดถใจซึ่งอยู่ห่างไกล แต่ก็ยังโชคดีที่ไม่กี่ปีมานี้ได้รับการสนับสนุนและพัฒนา หมู่บ้านชาวทิเบตนับไม่ถ้วนเป็นจุดเด่นของที่นี่ ภูเขาหิมะที่มีหมอกขาวแสงอาทิตย์ที่ส่องผ่าน หินมรกตในบ่อน้ำใสเหมือนหลับไหลอย่างสงบ

สิ่งที่เป็นความงดงามมิใช่มนุษย์ ทว่าเป็นทิวทัศน์ธรรมชาติที่โลกได้มอบให้ไว้

แม้ว่าอุณหภูมิที่นี่จะไม่ได้สูงมากนัก แต่รังสีอัลตราไวโอเลตข้างรุนแรงอิงจิงซื้อผ้าคลุมไหล่จากชาวทิเบตที่อยู่ริมทางให้ซูหนิง เอาผ้าพันห่อเธออย่างแน่นหนาชนิดที่ ทั้งยังสวมแว่นกันแดดให้อีกอัน

"อย่าโดนแดดเผาเอานะ"

สายตาเขาคอยจ้อง เคลื่อนไหวอย่างบรรจง จับจ้องมองเขม็งอยู่ที่หน้าอกของเธอ

ซูหนิงงจใจขยับไปข้างหน้าเข้าไปอยู่ใกล้ๆ อิงจิงหันไปทั้งตัวดวงตาต่ำลงจ้องมองเธอ ซูหนิงเลิกคิ้วแล้วหันไปดูทิวทัศน์อีกด้านหนึ่งทำราวกับว่าไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

...เป็นผู้หญิงที่ร้ายจริงๆ

สำหรับที่เสฉวนและทิเบตไม่จำเป็นต้องเจาะจงไปยังจุดชมวิสำหรับ
การท่องเที่ยวอะไรเลย เพียงแค่เดินออกไปข้างนอก ทุกแห่งหนล้วนเป็น
แดนสวรรค์

ที่แรกซูหนิงอยากจะพกเอาจักรวาลมาถ่ายรูปด้วย โชคดีที่ไม่ได้เอามา
กล้องนั้นหนักห่วยๆ ถ่ายโดยใช้โทรศัพท์มือถือถือ แต่ละรูปที่ได้ก็เป็นภาพ
ไฟล์ขนาดใหญ่แล้ว

ทั้งสองคนเดินๆ ดูๆ กันไปจนถึงในหมู่บ้านทิเบตแห่งหนึ่ง

ผู้คนที่อยู่อาศัยที่นั่นค่อนข้างรวมกลุ่มกัน มีกลิ่นอายแห่งชีวิตค่อนข้าง
เข้มข้น และยังมีรถจักรยานยนต์วิ่งไปมาด้วย

ซูหนิงชี้ไปตรงที่ที่หนึ่งแล้วถามว่า "นี่คืออะไร"

อิงจิ่งนั่งยองๆ หยิบขึ้นมาปั้นดินเหนียวก่อนจะตอบ "ผลไม้เต๋อตากแห้ง"

"ทานได้ไหม"

"แน่นอน ถึงที่นั่นจะเป็นเขตพื้นที่ราบสูง แต่ก็สามารถผลิตพวกแอปเปิ้ล
เชอร์รี่อะไรทำนองนั้นได้ ปรากฏจากสารพิษปนเปื้อน น้ำหวานฉ่ำ คุณดู
ผลไม้เต๋อนี้สิ ให้รสชาติฝาดหอมมากเลย"

อิงจิ่งเหลือเศษเล็กๆ อยู่ในมือและลองลิ้มชิมรส "ใช้ได้เลยจริงๆ"

ซูหนิงคิดขึ้นได้ น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นจริงจังและเคร่งเครียด "หยุดทาน
เดี๋ยวนี้!"

"ทำไมเหรอ"

"นายไม่เห็นแผ่นหินจารึกตรงทางเข้าหมู่บ้านเหรอ บนนั้นเขียนเอาไว้
ชัดเจนว่าอย่าทานชี้อ้ว ถ้าทานของบ้านใครเข้าไปก็จะต้องเป็นลูกเขยของ
บ้านเขานะ!"

อิงจิ่งหน้าตาหงุดหงิด "...มีเขียนด้วยเหรอ"

"มี!"

"แต่เมื่อไหร่ก็ไม่เห็นแผ่นหินจารึกอะไรเลยนะ"

"นายซื้อบ๊อเหรอ" ซูหนิงพูดด้วยเหตุผลฉะฉาน "ฉันบอกว่ามีก็มี"

นายคุณบ้านนี้" เธอยังเชิดคางไปทางราวตรงหน้าต่างของบ้านหนึ่งอย่าง
สมจริงสมจัง "เห็นหรือเปล่า พ่อตากำลังยิ้มกับนายอยู่ตรงนั้นนะ"

สายตาดิ่งจ้องมองสูงขึ้นไปตามที่เธอพูด ที่ชั้นสองของบ้านหลังนี้มีคุณปู่
ชาวทิเบตคนหนึ่งยิ้มให้พวกเขาอยู่จริง ๆ

ครั้นสบสายตากัน ไม่นึกว่าอีกฝ่ายจะพูดออกมา เพียงแต่ว่าเป็น
ภาษาทิเบต พูดยาวเป็นชุด ฟังแล้วก็ไม่เข้าใจ

ซูหนิงสงบนิ่งมาก เข้าไปพูดใกล้ๆ ข้างหูอึ้งจิ้ง ว่า "ฉันจะแปลให้นายฟังนะ
เขาพูดว่าไม่เลวเลย เจ้าหนูคนนี้น่ารักตาดี มีอายุขยาวาว เป็นเด็กหนุ่ม
ที่สามารถทำงานเพาะปลูกได้ดี เอาเธอนี้แหละ! จัดงานมงคลสมรสคืนนี้เลย!"

อึ้งจิ้งทนไม่ไหวกลอกตาใส่ ก่อนจะหัวเราะ "โอ้ คุณเข้าใจภาษาทิเบต
ด้วยหรอเนี่ย"

ซูหนิงพยักหน้าเร็ว "เรียนด้านนี้เองแบบที่ไม่มีอาจารย์สอนนะ ถ้า
อย่างอื่นก็ไม่ได้แล้วละ"

พอเลย พูดจาเหลวไหลไร้สาระด้วยท่าที่ขึงขังจริงจังเสีย

ในสายตาของอึ้งจิ้งเต็มไปด้วยความรักความเอาใจ เขาลูบเส้นผมของเธอ
เล็กน้อย ขณะที่กำลังจะพูดก็มีเสียงดังมาจากข้างหน้า ทั้งสองคนหันกลับไป
พร้อมกัน ทันทีที่เห็น...

โห! มีหญิงสาวราวห้าหกคนกำลังเดินเข้ามาหาพร้อมรอยยิ้ม

อึ้งจิ้งขมวดคิ้ว พูดพึมพำกับตัวเองว่า "มีธรรมเนียมแบบนี้จริงหรอเนี่ย
ครอบครัวเขามีพี่สาวน้องสาวห้าคนนั้นหรอ คนไหนถูกใจฉันกันนะ"

ซูหนิงที่เมื่อครู่ยังทำท่าที่ตื่นตกใจก็คึกคักสุดๆ ตอนนี้นักกลับเจียบสนิท
เสียแล้ว

เธोज้องมองหญิงสาวกลุ่มนั้น สีหน้าท่าทางบอกไม่ถูกว่าเป็นอารมณ์ไหน
แต่น่าจะเป็นความกังวล เานี้วแกะเกาะอยู่ในอุ้งมือของตัวเองอยู่ตลอดเวลา

ทว่าอึ้งจิ้งกลับมีความสนใจขึ้นมา "ใช้ได้เลยนะ หน้าตาสวยจริงๆ"

เมื่อได้ยินแบบนี้ซูหนิงพลันคว้ามือของเขา หันหลังวิ่งออกไปทันที

โดยไม่มีคำพูดจาใดๆ

เธอเคลื่อนไหวเร็วเกินไปจนอิงจิ้งจอกเซเซแทบจะหกล้ม "เฮ้! เฮ้! ช้าๆ หน่อย!"

อิงเหมือนกับว่ามีสัตว์ประหลาดอยู่ด้านหลัง ซูหนิงกลั้นหายใจ พาเขาวิ่งออกจากหมู่บ้านที่มีรั้วรอบแห่งนี้ ครั้นวิ่งมาหยุดอยู่ในสถานที่โล่งแจ้ง คราวนี้ซูหนิงถึงได้ปล่อยเขา เอามือสองข้างวางบนหัวเข้าพร้อมมอบหายใจเอือกใหญ่

อิงจิ้งจอกแทบบ้า "ทำไมเนี่ย คุณวิ่งหนีอะไรของคุณนะ"

ซูหนิงซึ่งตาใส่เขา "นายยังจะกล้ามาพูดอีกนะ!"

อิงจิ้งห้าวเธอก็ได้ร้องไห้ไม่ออก "ปรี๊ดปรั๊ดกันแล้วนะคุณผู้หญิง! คุณพูดเอง ไม่ใช่เธอว่าเขาถูกใจผมนะ จะพาผมกลับไปเป็นลูกเขยในหมู่บ้านไม่ใช่เธอ"

"แหะ ใครเขาถูกใจนายกันล่ะ"

พอที่ กลับลำพูดแย้งได้หน้าตาเฉย พูดแบบไม่มีเหตุผล เกียงข้างๆ คูๆ ได้หมด

อิงจิ้งสัมผัสใบหน้าของเธอที่กำลังโมโห "คุณถูกใจผมไง"

ซูหนิงเบือนหน้าไป ไม่ได้พูดตอบ แต่หันหลังให้เขา อดไม่ได้ที่จะยิ้มมุมปาก

ห่างออกไปไม่กี่ไกล ธงมงคลของทิเบตที่เป็นสัญลักษณ์แห่งความโชคดี โบกไสวพลั่วไปกับสายลม ธงสีน้ำเงินอยู่ข้างบน ธงสีเหลืองอยู่ข้างล่าง สำหรับผู้ที่มีความเชื่อแล้ว ทุกคราวที่ธงพลั่วปลิวไสวล้วนเป็นการสวดมนต์อธิษฐานขอพรสำเร็จหนึ่งหน

อิงจิ้งจูงมือซูหนิง พาเธอเดินไปข้างๆ

ที่ตรงนี้อยู่ใกล้กับยอดเขา มีลมภูเขาพัดผ่านทั่วทุกสารทิศ ฟ้าและดิน จิตและวิญญาณ ความรักและความเกลียดคล้ายกับว่าหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว มีเพียงอยู่เบื้องหน้าคลื่นกระแสธารแห่งขุนเขาและธาราอันกว้างใหญ่ไพศาล มนุษย์จึงจะสามารถรู้สึกได้ว่าเรื่องราวบนโลกล้วนมิได้ควรค่าให้ต้องกล่าวถึง

แค่ปล่อยให้ไปตามหัวใจ ตามความต้องการ มีอิสระเสรีก็ดีแล้ว

อิงจิ่งพนมมือสืบนิ้ว หลับตาตั้งจิตศรัทธา ขอพรกับธงมงคลของทิเบต
 ชูหนึ่งไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้ ทว่าก็ไม่ได้รับกวนเขา เดินไปอีกด้านหนึ่ง
 แล้วยืนเฝ้าขังตัวพืงกับหินก้อนใหญ่ ก่อนจะหยิบบุหรืหมวนหนึ่งออกมาจุดสูบ

ลมแรงมาก ควันบุหรืถูกลมพัดสลายไป

เธอใส่แว่นกันแดด ทอดมองภูเขาและแม่น้ำไกลๆ ด้วยสีหน้าที่นิ่งสงบ
 ไม่นานนักอิงจิ่งก็เดินเข้ามาหา หยิบบุหรืในมือของเธอไปแล้วพุดอย่าง
 "ไม่พอใจนัก "สูบบุหรืให้น้อยหน่อย"

หลังจากนั้นเขาก็ดับมันแล้วเอากันบุหรืใส่เข้าไปในกระเป๋ากางเกงของ
 ตัวเอง

ชูหนึ่งมองเขาอยู่และเอ่ยถามว่า "เมื่อไหร่นายขอพรอะไรเธอ"

น้อยนักที่อิงจิ่งจะเงิบไม่พุดจา หลังผ่านไปสักพักก็พุดขึ้นว่า "คุณอย่ารู้
 จริงๆ เหลอ"

ไม่ถามเสียก็คงดี เขาเริ่มพุดขึ้นต้นมาแบบนึกกลับเรียกความสนใจของ
 ชูหนึ่งเข้าจนได้

เธอถอดแว่นกันแดดออก ยิ้มหรืตามองแล้วสบตากับเขา

สายตาของอิงจิ่งไร้ซึ่งอารมณ์สะทกสะท้าน มองเธอพร้อมทั้งพุดว่า
 "ไม่ได้ขอพรหรอก...ก็แค่ถามพระผู้เป็นเจ้านิดหน่อยว่าเมื่อไหร่ผมกับคุณ
 จะได้ร่วม..."

รักกัน

หน้าตาชูหนึ่งดูตกใจเล็กน้อย หลังจากผ่านไปไม่กี่วินาทีก็ค่อยๆ หันหน้า
 กลับไป ใส่แว่นกันแดดอีกครั้งด้วยท่าทางที่แข็งทื่อ

...ช่างกดดันมาก

小先生 3

Xiao Xian Sheng 3

Little Man หัวโหม่งบินน้อยแต่มีรักเต็มร้อยให้คุณ 3
เหยา춘ปิง เขียน
บุญยวีร์ มานะสุรการ แปล

จำนวน 384 หน้า

ราคา 389 บาท

Published originally under the title of 《小先生》(Xiao Xian Sheng)

Author © 咬春饼 (Yao Chun Bing)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2989-3

ภาพประกอบ Jaoaonblue

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

“ไหนบอกซิ รักเงินของฉันหรือว่ารักตัวฉัน”

อึ้งจิ้งกัมศีรษะลง เอาหน้าผากชนกันกับหน้าผากเธอ

“ไม่รู้สิ ก็แค่อยากจะใช้ชีวิตกับคุณไปตลอดหลายๆ เลยนะ”

ซูหนิงเขย่งเท้า จูบประกับริมฝีปากของเขา

เมื่อก่อนเคยรู้สึกลัวว่าตลอดทั้งชีวิตคือความยืดเยื้อและไร้ซึ่งความหมาย

แต่ในขณะนี้คนคนนี้ทำให้ซูหนิงได้พบเจอกับความนัยอีกอย่างหนึ่ง

ของ ‘ชั่วชีวิต’ ที่ควรค่าแก่การเฟิารอคอย

โครงการที่ซูหนิงกับอึ้งจิ้งร่วมกันฟันฝ่าอุปสรรคยากจุดเริ่มต้นมาถึงตอนนี้
เริ่มจะเห็นผลตอบรับที่ดีงาม

ความสำเร็จที่พวกเขาปรารถนาอยู่ไม่ไกลเกินเอื้อมแล้ว

แต่ก็ไม่มีอะไรดีไปกว่าความรักที่เริ่ม ‘ลึกซึ้ง’ ขึ้นในทุกๆวัน

เขาและเธอต่างปรับตัวจนเข้าใจในกันและกัน

จากที่ไม่คู่ควรกลายเป็นความเหมาะสม

กว่าความรักของทั้งคู่จะต้องเผชิญกับบททดสอบอีกมากมาย

เพราะเรื่อง ‘เงิน’ และ ‘ผลประโยชน์’ นั้นไม่เข้าใครออกใคร

พวกเขาจะทำเช่นไร เมื่อ ‘คนใกล้ตัวที่ไว้ใจ’ กลับมาทรยศกัน!

ขอบคุณมา
ฉบับนี้ด้วย

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ

โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-2989-3

9 786160 629893

ราคา 389 บาท